

VITAFON

LECZENIE I PROFILAKTYKA
CHORÓB

Wibroakustyka w medycynie

SPIS TREŚCI

PRZEDMOWA.....	4
FIZJOLOGICZNY MECHANISM ODDZIAŁYWANIA WIBROAKUSTYCZNEGO	5
TERAPIA WIBROAKUSTYCZNA I WIBROAKUSTYCZNY MASAŻ	5
EFEKTYWNOŚĆ TERAPII WIBROAKUSTYCZNEJ I PROFILAKTYKI	6
URZĄDZENIA WIBROAKUSTYCZNE.....	7
POZNAJEMY „VITAFON”	7
ROLA KRĘGOSŁUPA W POWSTAWANIU CHOROÓB.....	12
ZAPALENIE STAWÓW I ARTRETYZM	16
CHOROBA NADCIŚNIENIOWA.....	19
ZAPALENIE OSKRZELI	21
ZAPALENIE MIGDAŁKÓW (ANGINA)	22
PRZYTĘPIENIE SŁUCHU NA TLE NEUROSENSORYCZNYM.....	23
ZAPALENIE UCHA ŚRODKOWEGO	24
GRUCZOLAK GRUCZOŁU KROKOWEGO (STERCZA).....	25
ZAPALENIE STERCZA	28
IMPOTENCJA.....	29
ZAPALENIE PĘCZERZA MOCZOWEGO.....	31
SKRÓCENIE CZASU LECZENIA ZŁAMAŃ.....	32
OSTEOCHONDROZA I ZAPALENIE KORZONKÓW NERWOWYCH.....	33
ZAPALENIE SUTKA SUROWICZE, ZJAWISKO LAKTOSTAZY.....	34
CELLULITIS.....	35
CIEKAWY FAKTY	35
INFORMACJE DLA LEKARZY.....	37
KRÓTKI PRZEGLĄD EFEKTYWNOŚCI WIBROAKUSTYCZNEJ METODY KOMPENSACJI DEFICYTU MIKROWIBRACJI	38
ODDZIAŁYWANIE WIBROAKUSTYCZNE W KOMPLEKSOWYM LECZENIU CHORYCH.....	39

OPINIE POLSKICH LEKARZY NA TEMAT STOSOWANIA URZĄDZEŃ VITAFON W LECZENIU RÓŻNYCH CHOROÓB I URAZÓW:	42
LITERATURA DOTYCZĄCE TERAPII WIBROAKUSTYCZNEJ	46

PRZEDMOWA

Wibroakustyka – nowy kierunek w medycynie

Wibroakustyczne metody leczenia i profilaktyki chorób po raz pierwszy znalazły zastosowanie w praktyce pod koniec XX wieku. Istota metody polegała na tym, że w miejscu zmian chorobowych stosowano oddziaływanie za pomocą drgań dźwiękowych o zmieniającej się w określonej skali częstotliwości. W efekcie w miejscu oddziaływania znacznie poprawiał się przepływ krwi i limfy. Metodyka leczenia obejmuje także wibroakustyczne oddziaływanie na wątrobę i nerki, znacznie zwiększające ich wydajność oraz na odpowiedni odcinek kręgosłupa.

Wysoka skuteczność leczenia, czasami nie do wyjaśnienia z punktu widzenia medycyny klasycznej, znalazła swoje wyjaśnienie wraz z odkryciem zjawiska mikrowibracji tkanek organizmu, będącego, obok tlenu i energii, jednym z najważniejszych zasobów organizmu. Okazało się, że oddziaływanie wibroakustyczne na tkanki organizmu nie tylko poprawia ukrwienie i krążenie limfy, ale także nasycza je mikrowibracjami – koniecznym zasobem organizmu, którego brak często jest najważniejszym czynnikiem, decydującym o tym, że organizm nie radzi sobie z chorobą. Wraz z tym odkryciem opracowane zostały nowe, efektywniejsze metodyki leczenia.

Wibroakustyczne urządzenie „Vitaфон” wynalezione zostało w 1994 r. i od tej pory jest stosowany w medycynie w wielu krajach. Zasada jego działania jest dosyć prosta: urządzenie „Vitaфон” oddziałuje przy pomocy mikrowibracji na organizm, przy czym zakres częstotliwości i amplitudy drgań zgodne są z mikrowibracjami, które naturalnie mają miejsce w organizmie. W obszarze zaatakowanym chorobą znacznie zwiększa się przepływ krwi i limfy. Oprócz tego „Vitaфон” jest źródłem mikrowibracji – głównego źródła energii w procesach międzykomórkowych i niezastąpionych sił witalnych organizmu. Dostarcza organom wewnętrznym i tkankom wibracji, zwiększając tym samym ogólny poziom zdrowia organizmu. Na tym właśnie polega uniwersalność „Vitaфону” i jego efektywność w leczeniu wielu chorób.

W niniejszej publikacji w dostępny sposób zaprezentowano mechanizmy powstawania niektórych chorób i dysfunkcji w organizmie, a także sposoby ich leczenia przy pomocy „Vitaфону”.

Wszystkie schematy zastosowania „Vitaфону” w leczeniu chorób zaprezentowane są w poszczególnych punktach w instrukcji użytkownika, dołączonej do urządzenia.

Publikację przygotowano i przetłumaczono z rosyjskiego na podstawie książki W. Fiodorowa „Vitaфон – leczenie i profilaktyka chorób”.

FIZJOLOGICZNY MECHANISM ODDZIAŁYWANIA WIBROAKUSTYCZNEGO

Mikrowibracje są obecne w każdym żywym organizmie i odgrywają taką samą rolę, jak ruchy Browna (cieplne) w przyrodzie nieożywionej. Przy braku ruchów Browna (przy temperaturze zera absolutnego) reakcje chemiczne są hamowane, a przy pełnym braku mikrowibracji dochodzi do zatrzymania wszystkich fizjologicznych i biochemicznych procesów w żywym organizmie. Mikrowibracje są tak samo znaczącym i nieodzownym źródłem dla organizmu, co jedzenie i tlen.

Ludzie i zwierzęta samodzielnie doprowadzają do powstawania mikrowibracji w swoim ciele. Ich podstawowym źródłem jest aktywność mięśniowa (drżenie mięśni), która ma miejsce nawet w stanie spoczynku. Podczas snu aktywność mięśniowa jest ok. dwukrotnie niższa, niż podczas ruchu, dlatego rano często zaobserwować można obrzęk, ociężałość ruchową. Siedzący tryb życia w sposób istotny obniża ogólny poziom mikrowibracji w organizmie, co prędzej czy później doprowadza do powstania wielu różnych chorób.

Źródłem mikrowibracji jest także dźwięk. Dziecko często głośno płacze właśnie dlatego, że krzyk dostarcza organizmowi mikrowibracji. Wystarczy zacząć kołysać dziecko w łóżeczku, a ono od razu się uspokaja. Zrelaksowane koty rozluźniają się i obniżenie mikrowibracji ze strony mięśni szkieletowych kompensują mručeniami. Całkowicie rozumową, fizjologiczną podstawę ma przekonanie o tym, że śmiech przedłuża życie.

Terapia wibroakustyczna pozwala na zwiększenie ilości mikrowibracji w organizmie. Właśnie tym wyjaśnia się jej efektywność i spektrum zastosowań. W urządzeniach wibroakustycznych wykorzystuje się pasmo częstotliwości i amplitudy drgań, zgodne z mikrowibracjami w żywym organizmie.

Podstawowe obszary działania to obszary powstania patologii i nie posiadające własnej tkanki mięśniowej nerki, wątroba i kręgosłup. Od intensywności wibracji właśnie w tych obszarach zależą pokłady siły w ciele, jego układ odpornościowy i zdrowie.

W przypadku wrażliwości uczuleniowej na leki terapia wibroakustyczna często jest jedynym sposobem na wyleczenie dolegliwości.

TERAPIA WIBROAKUSTYCZNA I WIBROAKUSTYCZNY MASAŻ

Terapia wibroakustyczna – kontaktowe oddziaływanie za pomocą mikrowibracji o częstotliwości akustycznej na tkanki chorego. Amplituda mikrowibracji do 50 μm . Terapia wibroakustyczna okolic, w których doszło do stanów chorobowych znacznie zwiększa prędkość wydalania zanieczyszczeń, zmniejsza obrzęk, przyspiesza reakcję systemu immunologicznego i zwiększa efektywność terapii lekami. W przypadku wrażliwości uczuleniowej na leki terapia wibroakustyczna często jest jedynym sposobem na wyleczenie dolegliwości. Istnieje metoda leczenia ponad 40 chorób.

Z medycznym opisem procesów, zachodzących w organizmie w wyniku oddziaływania za pomocą mikrowibracji można zapoznać się w rozdziale INFORMACJE DLA LEKARZY

Mądrość głosi – lepiej zapobiegać chorobie, niż później ją leczyć. Do tego celu najlepiej nadaje się **masaż wibroakustyczny**.

Wibroakustyczny masaż przemęczonych mięśni wieczorem, po nadmiernym obciążeniu, zapobiega bólom w nich następnego dnia.

Wibroakustyczny masaż nerek i wątroby efektywnie usuwa syndrom przepicia.

Wibroakustyczny masaż nerek i wątroby zwiększa efektywność zabiegów antycellulitowych.

Wibroakustyczny masaż można stosować o dowolnej porze doby, podczas wypoczynku lub intensywnej aktywności fizycznej.

EFEKTYWNOŚĆ TERAPII WIBROAKUSTYCZNEJ I PROFILAKTYKI

Wysoka efektywność metody wibroakustycznej (terapii i masażu) przy regularnym i sumiennym wykonywaniu zabiegów w warunkach domowych przez długi czas nie dawała spokoju specjalistom. Efekt zależy bezpośrednio od ilości zabiegów na dobę, przy czym wieczorne i poranne zabiegi w celu zrekompensowania nocnego deficytu mikrowibracji przynoszą najlepsze rezultaty. Zorganizować przeprowadzenie zabiegów 2 razy na dobę przed snem i po przebudzeniu w warunkach klinicznych i ambulatoryjnych jest dość trudne, nie mówiąc już o czterech czy większej ilości procedur. Aby lekarz miał możliwość upewnienia się w wynikach, musi on obserwować chorego, który stosuje tę metodę w warunkach domowych. Nieufność miłą szybko, jeśli lekarz osobiście sprawdza efektywność leczenia.

Metoda dopuszczona była do zastosowania w praktyce medycznej w 1994 roku. Aż do 2000 roku w metodyce leczenia oddziaływanie mikrowibracjami realizowane było tylko w obszarze patologii. A i sam obszar zastosowania w tym czasie ograniczała się do chorób o pochodzeniu zapalnym i urazowym: osteochondroza, zapalenie korzonków nerwowych, zapalenie stawów, artroza, zapalenie gruczołu krokowego, zapalenie pęcherza moczowego, rana, zwichnięcie, rozciągnięcie, złamanie, poparzenie.

Odkrycie i poznanie roli mikrowibracji w procesach fizjologicznych i immunologicznych pozwoliło na wyjaśnienie fenomenu wysokiej efektywności terapii wibroakustycznej. Metoda otrzymała solidne naukowe, biofizyczne fundamenty. Stało się jasne, że uzupełnienie braku mikrowibracji jest szczególnie ważne i nie może być niczym zamienione. Stwierdzono także, że dodatkowych mikrowibracji potrzebują takie organy, jak nerki, wątroba, rdzeń kręgowy, szpik kostny. Oddziaływanie na te organy za pośrednictwem mikrowibracji, oraz dodatkowe oddziaływanie w obszarze patologii, jeszcze bardziej podwyższyło efektywność leczenia. Lista chorób, które były leczone tą metodą zaczęła się powiększać o choroby systemowe: nadciśnienie, alergia, cukrzyca, gruczolak. Leczone były również trudne do wyleczenia choroby: zapalenie wątroby typu B i C, nieżyt oskrzeli i inne. Po raz pierwszy stało się możliwe powstrzymanie gangreny i jej całkowite wyleczenie przy stopie cukrzycowej. Bez względu na wstrząsające wyniki, metodę można już nazwać leczeniem. Kompensując brak mikrowibracji w organach i tkankach, usuwamy bardzo ważną przyczynę przewlekłego przebiegu choroby i dajemy organizmowi możliwość kompleksowego spełniania swych immunologicznych i regenerujących funkcji. Pozostałe czynności wykonuje sam organizm.

Sam doskonale potrafi zdiagnozować chorobę i sam się regeneruje, jeśli posiada wystarczające zasoby.

URZĄDZENIA WIBROAKUSTYCZNE

We współczesnej medycynie wykorzystywane są zarówno stacjonarne urządzenia wibroakustyczne na oddziałach rehabilitacyjnych i fizjoterapeutycznych, jak i urządzenia, przeznaczone do zastosowania w warunkach domowych.

Zasada działania urządzeń opiera się o generowanie mikrowibracji z ciągle zmieniającą się częstotliwością dźwiękową za pomocą przetworników wibroakustycznych i (lub) impulsowego promieniowania podczerwonego przy użyciu promiennika IR.

Źródłem mikrowibracji w urządzeniach wibroakustycznych są sprężyste membrany wibrofonów. Mikrowibracje membrany wzbudzone są za pomocą elektromagnesu. W momencie kontaktu wibrofonów z ciałem mikrowibracje z membrany przenoszone są na tkanki organizmu. Mikrowibracje słabo przekazywane są przez powietrze. Dlatego kontakt membrany ze skórą powinien być dość ścisły. Częstotliwość mikrowibracji w urządzeniach zmienia się automatycznie w określonej i zaprogramowanej kolejności w ramach pasma częstotliwości. Ciągła zmiana częstotliwości pozwala na automatyczną optymalizację oddziaływania w przypadku struktur biofizycznych tkanek o różnych właściwościach i pozwala uniknąć efektu przyzwyczajenia.

Najbardziej znanymi i najpopularniejszymi wibroakustycznymi urządzeniami są urządzenia serii "VITAFON".

POZNAJEMY „VITAFON”

Na pierwszy rzut oka urządzenie wibroakustyczne „Vita fon” wygląda bardzo skromnie, tym niemniej jest to bardzo efektywne, poważne urządzenie medyczne. Specjalnie dla niego opracowane mikroelementy pozwoliły na stworzenie niewielkiego i solidnego urządzenia.

Aparat poprzez kontakt z ciałem powoduje powstawanie mikrowibracji o zmiennej częstotliwości. Drgania membran wibrofonów z powodzeniem działają przez cienką serwetkę z papieru lub tkaniny. Zmiana częstotliwości w określonych granicach i przejście z jednej skali na drugiej odbywa się automatycznie zgodnie z programem. Zabiegi realizowane przy pomocy urządzenia „Vita fon” nazywane są fonowaniem.

Urządzenie wibroakustyczne „Vita fon” często mylone jest z urządzeniami do wibromasażu. Chociaż w nazwie tych przyrządów pojawia się wspólna część „wibro”, różnią się one zasadniczo. W „Vita fonie” amplituda drgań jest o 50-100 razy mniejsza niż u urządzeń do wibromasażu i dlatego właśnie nazywane są one mikrowibracjami. W urządzeniach do masażu częstotliwość wibracji nie zamienia się lub zamienia się w niewielkich granicach, podczas gdy leczniczy efekt „Vita fonu” gwarantowany jest właśnie dzięki nieprzerwanej zmianie częstotliwości o szerokiej skali.

Ogólne zasady terapii przy wykorzystaniu „Vita fonu”

Zastosowanie „Vita fonu” okazuje się efektywne przy chorobach, wywołanych zakłóceniami miejscowego krwioobrotu, jak również zakłóceniem przewodnictwa układu nerwowego (unerwienia) wskutek znacznego pogorszenia zaopatrzenia go w krew. Niezwykłą właściwością tego urządzenia jest to, że, z jednej strony, nie wpływa on szkodliwie na zdrową tkankę, a z drugiej strony - jego leczniczy efekt jest najbardziej największy w przypadku znacznych zmian w systemie krążenia. Taka selektywność związana jest ze zbieżnością mechanizmów wzmocnienia układu krążenia, dokonywanego przez „Vita fon” i wykorzystywanego przez sam organizm. Przy ostrym obniżeniu przepływu krwi naturalne mikrowibracje ścianek naczyń krwionośnych ustają i jedyną alternatywą staje się mikrowibracje zewnętrzne. Właśnie dlatego „Vita fon” pozwala na poprawę krążenia i tym samym przewodnictwa włókien nerwowych, umieszczonych w przestrzeni między kręgami, co jest nad wyraz ważne dla prawidłowego funkcjonowania organizmu.

Dzięki poprawie krążenia w obszarze choroby i odbudowaniu przewodnictwa włókien nerwowych „Vita fon” pozwala na przyspieszenie procesów regeneracyjnych, usunięcie obrzmienia, odbudowę aktywność ruchowej licznych przewodów, podniesienie sprawności funkcjonowania organów wewnętrznych i efektywność leczenia farmaceutycznego.

Z zasady terapia z wykorzystaniem Vita fonu łączy w siebie oddziaływanie na obszar choroby i na kręgosłup. Kręgosłup pełni w organizmie szczególną rolę, ponieważ właśnie przez niego przechodzą drogi układu, sterującego wszystkimi bez wyjątku organami i kierowanego przez ośrodkowy układ nerwowy. Choroby kręgosłupa niewątpliwie wpływają na funkcjonowanie tego lub innego organu. Czasem proces ten przebiega powoli i niepostrzeżenie dla człowieka (na przykład, stopniowe odkładanie się soli). Dlatego terapia Vita fonem kręgosłupa przynosi pozytywne efekty podczas leczenia każdego z chorych organów.

W przypadku procesów zapalnych w obszarze choroby konieczne jest korzystanie z preparatów przeciwzapalnych i, w razie konieczności, środków antybakteryjnych.

Procesowi zdrowienia z reguły towarzyszy wzmożenie procesu przemiany materii i zwiększony poziom toksyn w krwi. Dlatego oddziaływanie urządzenia na obszar nerek, poprawiające ich pracę, bardzo pożytecznie wpływa na oczyszczanie organizmu i powinno mieć miejsce w prawie wszystkich przypadkach leczenia. Jednocześnie należy pamiętać, aby najpierw oddziaływać na obszar nerek, a dopiero potem na inne obszary. Oprócz tego, czas oddziaływania na obszar nerek jest dłuższy lub równy sumarycznemu czasowi oddziaływania na wszystkie pozostałe obszary.

Przed rozpoczęciem terapii Vita fonem należy poddać się badaniu lekarskiemu. Jest to ważne z dwóch przyczyn: po pierwsze, w celu postawienia poprawnej diagnozy i określenia przyczyny choroby – właśnie od tego głównie zależy efektywność leczenia, i po drugie, w celu określenia przeciwwskazań.

Informacje na temat stosowania terapii Vita fonem

Aparat pierwotnie był stworzony dla leczenia skutków urazów. Jednak z czasem skala chorób, poddających się leczeniu przy pomocy Vita fonu lub polepszeniu stanu, uległa rozszerzeniu. Jest to naturalny proces. Gromadzone są nowe doświadczenia, ujawniane są

plusy i minusy urządzenia i do chwili obecnej zostały jasno sformułowane zalecenia i przeciwwskazania do zastosowania tego urządzenia. Nie ma wątpliwości, że w przyszłości spis chorób leczonych przy pomocy Vitafonu będzie wydłużony.

1. Osteochondroza, zapalenie korzonków nerwowych.
2. Choroby stawów, choroba zwyrodnieniowa stawów, artretyzm.
3. Choroba nadciśnieniowa.
4. Zapalenie stercza.
5. Impotencja.
6. Łagodna adenoma gruczołu krokowego.
7. Surowicze zapalenie sutka.
8. Zapalenie pęcherza moczowego.
9. Nie trzymanie moczu, zapalenie nerek odmiedniczkowe.
10. Hemoroidy, zatwardzenie.
11. Zapalenie zatok, katar.
12. Angina, bronchit.
13. Owrzodzenie troficzne.
14. Złamanie, krwiak, obrzęk, stłuczenie, zwichnięcie, naciągnięcie.
15. Uraz kręgosłupa.
16. Rana, szew pooperacyjny.
17. Oparzenie, odmrożenie.
18. Chroniczny nieżyt żołądka.
19. Zapalenie ozębnej, zapalenie jamy ustnej, parodontoza.
20. Skutki skrzywienia bocznego.
21. Jaskra.
22. Neurosensoryczne przytępienie słuchu, zapalenie ucha.
23. Chroniczna niewydolność sercowa.
24. Skutku dziecięcego porażenia mózgowego, porażenia wiotkie.
25. Odbudowa i rozwój głosu.
26. Usuwanie zmęczenia mięśni.
27. Profilaktyka chorób i zwiększenie zdolności do pracy.

Należy jednocześnie mieć na uwadze następujące zalecenia:

- Stosować terapię Vitafonem w przypadku urazów czaszkowo-mózgowych można tylko po konsultacji z lekarzem-specjalistą i pod jego kontrolą.
- Nie należy spieszyć się z wyzdrowieniem w ciągu jednego czy dwóch dni i ignorować wskazanych metod leczenia. Czas trwania zabiegów należy zwiększać stopniowo.
- Jeżeli nie postawiono dokładnej diagnozy, mają Państwo pytania lub wątpliwości, należy skonsultować się z lekarzem-specjalistą przed rozpoczęciem leczenia.

Przeciwwskazania

- W obszarze nowotworów złośliwych.
- Podczas ciąży.
- W obszarach zakrzepowego zapalenia żył.
- W obszarach ujawnionej miażdżycy.

- Przy ostrych chorobach zakaźnych.
- Przy gorączce.
- W obszarze działania stymulatorów (implantów).

Częstotliwość przeprowadzenia zabiegów

Zazwyczaj zabiegi będą przeprowadzane wieczorem, przed snem. Lecz jeżeli mają Państwo możliwość i chcą osiągnąć maksymalny efekt leczniczy, prosimy o korzystanie z następujących zasad.

W połączeniu z terapią środkami farmaceutycznymi zabiegi należy przeprowadzać podczas maksymalnej koncentracji lekarstwa w krwi: przez 40-60 minut po przyjęciu tabletek lub mikstur, przez 5-15 minut od zastrzyku i przez 2-4 godziny od nałożenia maści.

Działanie „Vita fonu” trwa 4-6 godzin. Maksymalna ilość zabiegów na dobę - trzy. Jeżeli chodzi o poprawę ukrwienia komórek nerwowych, zapewniających pracę narządów objętych leczeniem, optymalny czas na dokonywanie zabiegów to 40-60 minut do maksimum dobowej aktywności danego organu. Czasem jest potrzebna ciągłe utrzymywanie ukrwienia tkanki nerwowej - w takich wypadkach należy przeprowadzać 3-5 krótkich zabiegów w ciągu dnia.

Czas trwania zabiegów

Wszyscy ludzie inaczej reagują na mikrowibracje, dlatego czas trwania pierwszych zabiegów powinien być niewielki, następnie można go stopniowo wydłużać. Należy się trzymać tej zasady, w inny sposób procesu leczenia nie przyspieszy się. Już kilka minut zabiegu powoduje poprawę ukrwienia. Kilka krótkich zabiegów w ciągu dnia jest lepsze, niż jeden długi zabieg. Zabiegi można czasami pomijać, niewiele wydłuży to proces leczenia. Odnowa organizmu to spore obciążenie dla organizmu. W celu uniknięcia obciążeń czas jednego zabiegu nie powinien przekraczać 60 minut, sumaryczny czas oddziaływania za dobę - nie więcej niż 3 godziny.

Instalacja wibrofonów

W procesie leczenia bardzo ważne jest, aby wibrofony były poprawnie umieszczone. Zasięg działania „Vita fonu” to około 7 centymetrów, niedokładność w granicach 1-2 centymetrów przy umieszczaniu wibrofonów nie ma znaczenia. Znacznie ważniejszy jest wybór równej powierzchni, aby między membraną a ciałem nie było szczeliny - mikrowibracje przez powietrze są tłumione. Wibrofony powinny dokładnie, lecz bez wysiłku przylegać do ciała w określonych obszarach. Wyznacznikiem prawidłowości ich umieszczenia jest maksymalne odczucie mikrowibracji w najniższych częstotliwościach.

W czasie zabiegów wibrofony nie poruszają się. Przy zabiegach po stronie pleców wygodniej jest przeprowadzać seans leżąc, na miękkim podłożu. Wibrofony podkłada się po prostu pod plecy w wybranym obszarze membranami do ciała.

Na twarzy i klatce piersiowej wibrofony zazwyczaj przytrzymuje się rękoma. Na kończynach i w obszarze szyi wygodniej jest skorzystać z elastycznego bandaża. Przy leczeniu stawów rąk i nóg zaleca się instalowanie wibrofonów pod kątem 90 stopni względem siebie, lecz nie jest to obowiązkowe. Kąt może być od 60 do 120 stopni. Niepożądane jest umieszczanie wibrofonów naprzeciwko siebie, ponieważ przy takim położeniu drgania mogą się wzajemnie znosić.

Doznania

W czasie zabiegów albo nie ma żadnych doznań, albo występuje przyjemne uczucie ciepła i wibracji. Przy chronicznych chorobach dochodzi czasem do zaostrzenia objawów choroby. Trzeba zaznaczyć, że zjawisko to przy leczeniu chorób przewlekłych jest normalne i świadczy o pozytywnych zmianach w organizmie. Zaostrzenia tych objawów można uniknąć, jeżeli dawkę leczniczego oddziaływania zwiększa się stopniowo i stosuje się, w razie konieczności, środki przeciwzapalne lub bakteriobójcze, na przykład jod. Jednak nawet zastosowanie niezbędnych środków farmaceutycznych nie może zagwarantować, że leczenie będzie się odbywać bez zaostrzenia objawów choroby, ponieważ każdy organizm jest inny.

Zaostrzenie objawów choroby, które zazwyczaj następuje w 4-7. dobie od rozpoczęcia kuracji, nie jest niczym strasznym - powinno przejść po 10-14 dniach. Można spróbować skrócić czas trwania zabiegów i skonsultować się z lekarzem odnośnie dawki leków. Jeżeli objawy te nie przejdą po upływie dwóch tygodni, należy poddać się bardziej szczegółowym badaniom. Przed leczeniem każdej chronicznej choroby zaleca się przeprowadzić profilaktyczne zabiegi „Vitafonem” w obszarze nerek i w odpowiedzialnym za chory narząd odcinku kręgosłupa. W takim wypadku efektywność leczenia znacznie wzrośnie.

Czas leczenia

Jak prędko można liczyć na wyzdrowienie? Nie ma jednoznacznej odpowiedzi na to pytanie. Wszystko zależy od ilości i charakteru zmian, które nagromadziły się w organizmie. Oparzenie 1-2. stopnia, początki kataru, świeże stłuczenia - jeżeli natychmiast zacznie się leczyć, to całkowicie można zapobiec powstawaniu objawów choroby. W tym samym czasie proste złamanie nawet przy wykorzystaniu „Vitafonu” nie zrośnie się szybciej niż po upływie 2 tygodni. Im więcej chorób, tym dłużej będzie trwać leczenie. Chory, który chodził o kulach z powodu artretyzmu nie wyzdrowieje po jednym zabiegu, tak samo jak nie wyzdrowieje po seansie czarnej lub białej magii. Cuda się nie zdarzają. Zdolność do regeneracji organizmu jest ograniczona. Z wiekiem i przy pewnych chorobach dodatkowo obniża się. Kiedy mówimy, że „Vitafon” odbudowuje przewodnictwo komórek nerwowych po 1-2 zabiegach, nie oznacza to jeszcze wyzdrowienia. Przywrócenie prawidłowego funkcjonowania narządu jest niezbędnym warunkiem pomyślnego przebiegu leczenia. Od tego wyzdrowienie dopiero się zaczyna. Im dłużej chorujemy, tym więcej w naszym organizmie uszkodzeń i tym dłuższe będzie leczenie.

Czasem po przeprowadzonej terapii u chorego nie następuje żadna poprawa samopoczucia. Zazwyczaj bywa tak w przypadkach, kiedy pierwotna przyczyna choroby nie została zdiagnozowana dokładnie, nie wszystkie choroby zostały ujawnione, albo czas leczenia okazał się niewystarczający. Przecież prędkość procesów leczniczych w organizmie jest ograniczona i czasem chory musi zastosować kilka etapów kuracji, zanim odczuje poprawę.

Bardzo trudne jest diagnozowanie chorób kręgosłupa, a bardzo często właśnie tam ukryta jest przyczyna choroby. Dlatego, jeżeli po przeprowadzonych seansach terapeutycznych nie ma żadnych zmian, zaleca się uściślić diagnozę, sprawdzić, czy ściśle przestrzegana jest metodyka leczenia i dokonywać profilaktycznych zabiegów w na odpowiednich odcinkach kręgosłupa.

Typowa kuracja trwa dwie tygodnie. Zazwyczaj przy wieloletnich chronicznych chorobach istotne polepszenie osiąga się po upływie trzech-czterech miesięcy. Praktyka stosowania „Vita fonu” mówi, że przy periodycznym zastosowaniu urządzenia poprawa następuje w ciągu dwóch lat.

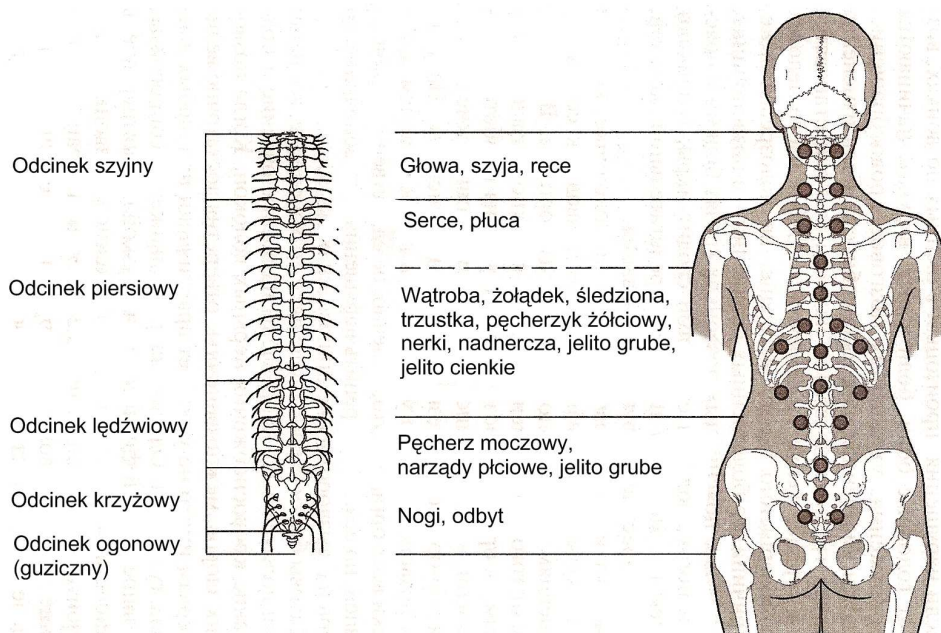
Jaka jest granica odbudowy funkcjonowania organizmu przy leczeniu z wykorzystaniem „Vita fonu”, na razie nie wiadomo. Oczywiście jest, że możliwości urządzenia są ogromne, lecz podczas leczenia potrzebny jest upór i cierpliwość. Niewiele chorób można wyleczyć podczas jednej kuracji. Realny czas leczenia w dużej mierze zależy od tego, ile zabiegów dokonuje się w ciągu doby. Lecznicy efekt jest proporcjonalny do łącznego czasu przeprowadzonych zabiegów. Lecz nie jest tak do końca. Efekt oddziaływania urządzenia obserwuje się w ciągu 4-6 godzin, dlatego 3 zabiegi na dobę dają maksymalny efekt. Są i ograniczenia dotyczące łącznego czasu oddziaływania „Vita fonem” na różne narządy. Uwarunkowane jest to tym, że proces leczenia to duże obciążenie dla organizmu. Dobrze jest leczyć się stopniowo, aby nie powodować dyskomfortu. Dlatego we wszystkich proponowanych schematach lecznicza dawka zwiększana jest stopniowo, aby organizm nastawił się na intensywne leczenie. Kryterium optymalności jest samopoczucie i aktywność życiowa.

ROLA KRĘGOSŁUPA W POWSTAWANIU CHOROÓB

Prawdopodobnie żaden system w organizmie człowieka nie odgrywa tak ważnej roli dla ludzkiego zdrowia oraz długiego i aktywnego życia, jak kręgosłup. Kręgosłup tworzy swego rodzaju oś ciała człowieka. Górna jego część łączy się z czaszką, dolna – z kośćmi miednicy. Kręgosłup składa się z 33-34 kręgów, zbudowanych z trzonu kręgu, łuku kręgu oraz wyrostków. Wyróżnia się następujące odcinki kręgosłupa: szyjny (7 kręgów), piersiowy (12 kręgów), lędźwiowy (5 kręgów), krzyżowy (5 kręgów) oraz ogonowy (3-5 kręgów). Kręgi odcinka szyjnego, piersiowego i lędźwiowego połączone są ze sobą przy pomocy krążków międzykręgowych (dysków), więzadeł i stawów. Amplituda wychyleń między dwoma kręgami jest niewielka, jednak ogółem odcinki te są dość ruchome. Kręgi odcinka piersiowego kręgosłupa połączone są z żebrami i wraz z mostkiem tworzą klatkę piersiową.

Wewnątrz kręgów znajdują się otwory, które razem tworzą kanał kręgowy, przez który przechodzi rdzeń kręgowy. Między każdą z par kręgów znajdują się otwory, przez które przechodzą odchodzące od rdzenia kręgowego naczynia nerwowe. Każdy z nerwów rozpoczyna się z dwóch korzonków: przedniego i tylnego. Wrażliwe tylne korzonki nerwowe przewodzą do rdzenia kręgowego informacje na temat stanu wszelkich układów i organów. Przez przednie korzonki nerwowe, motoryczne, przechodzą sygnały z ośrodkowego układu nerwowego do mięśni i innych organów. Ogółem w organizmie znajduje się 31 par korzonków nerwowych: 8 szyjnych, 12 piersiowych, 5 lędźwiowych, 5 krzyżowych i jedna w części guzicznej. Obydwa korzonki nerwowe łączą się w jeden nerw.

Istnieje więc 31 par różnych – autonomicznych i motorycznych – nerwów, które unerwiają określone narządy czy części ciała (rys. 1). Od stanu tych nerwów zależy bardzo dużo: rytm pracy serca, regulacja przepływu krwi w organizmie, ruchy perystaltyczne jelit, sprawność organów odprowadzających żółć, sprawność systemu moczowego, sekrecja gruczołów – czyli działanie wszystkich narządów i układów.

Rys. 1 Ośrodkowy układ nerwowy, regulujący pracę narządów i części ciała

Specyficzna budowa kręgosłupa chroni mózg i rdzeń kręgowy przed wstrząsami i urazami. Zdrowy kręgosłup pozwala na prawidłowe funkcjonowanie układu nerwowego, a co za tym idzie na zdrowe i pełnowartościowe życie człowieka. Właśnie dlatego tak ważne jest, aby dziecko utrzymywało prawidłową postawę. Jeśli jednak kręgosłup jest słaby, skrzywiony, jeśli odstępy między poszczególnymi kręgami są mniejsze niż być powinny lub ma miejsce jakaś inna patologia, włókna nerwowe są uciskane, ich ukrwienie jest mniejsze, a to z kolei może doprowadzić do ich dysfunkcji w przewodzeniu impulsów nerwowych i przekazywaniu poleceń do mięśni i organów wewnętrznych. Inaczej mówiąc, dochodzi do zakłócenia pracy układów organizmu.

Jeśli do takich zakłóceń doszło w odcinku szyjnym kręgosłupa, pojawiają się bóle głowy, szyi, rąk, pogarsza się ukrwienie mózgu, dochodzi do zawrotów głowy i obniżenia zdolności intelektualnych. Jeśli zmiany dotknęły kręgow odcinka piersiowego kręgosłupa, pojawiają się bóle serca, żołądka, jelit. Bardzo często człowiek chce leczyć całkowicie chore serce, nie podejrzewając nawet, że przyczyną symptomów jest wada kręgosłupa. Zakłócenie pracy odcinka lędźwiowego kręgosłupa grozi bólem w pasie i nogach, pojawiają się często skurcze mięśni nóg, problemy z pęcherzem moczowym, prostatą, problemy ginekologiczne i inne choroby.

Zdarzają się ponadto takie uszkodzenia kręgosłupa, które bezpośrednio nie powodują bólu, ale doprowadzają do poważnych problemów w funkcjonowaniu narządów wewnętrznych. W zależności od tego, które dokładnie z włókien nerwowych zostało naruszone, w organizmie pojawiają się problemy w funkcjonowaniu żołądka, wątroby, niedokrwistość wegetatywna, przewlekłe choroby dróg oddechowych, choroby układu moczowo-płciowego. Wady kręgosłupa mogą doprowadzić do chorób praktycznie wszelkich narządów. Nie jest to, rzecz jasna, jedyna przyczyna wszystkich chorób, jeśli jednak wady te nie zostaną skorygowane, niewielkie są szanse na całkowite wyleczenie.

Bez względu na rodzaj wady kręgosłupa wszelkie nasze działania powinny być skierowane na przywrócenie lub poprawę krążenia krwi we włóknach nerwowych. Jeśli kręgosłup jest zdrowy, nerwy nie są zagrożone bez względu na ruchomość tułowia. Jednak jeśli ruchom tym towarzyszy dodatkowo obciążenie fizyczne (podnoszenie dużych ciężarów), to w najbardziej obciążonych kręgosłupach może dojść do uszkodzenia, polegającego na ucisku na włókno nerwowe, zakłóceniu krążenia krwi czy zmniejszenia sprężystości dysków, znajdujących się między kręgami. Może dojść nawet do ich przesunięcia (przepuklina dyskowa, dyskopatia). Przemieszczony dysk może powodować ucisk na rdzeń kręgowy. Jest to bardzo niebezpieczne i wymaga starannej diagnostyki oraz specjalistycznego leczenia. Jeśli z jakiegoś powodu mięśnie są osłabione lub przemęczone z powodu utrzymywania niewygodnej pozycji, do uszkodzenia może dojść nawet w przypadku ograniczonego obciążenia. W przypadku kolejnych obciążeń kręgosłupa jego uszkodzenia mogą się pogłębiać. W obszarach stłuczeń, urazów, obciążeń takie obrażenia mogą się potęgować szybciej i to właśnie w tych obszarach najprędzej mogą pojawić się problemy zdrowotne. Z biegiem lat otwory między kręgami zmniejszają się – odkłada się w nich wapń, który nie został wchłonięty przez tkankę kostną organizmu z powodu osłabionego jej ukrwienia. Proces ten nazywany jest osteochondrozą. Powierzchnia kręgów staje się nierówna, pokrywają ją wypukłości, co powoduje zwiększenie ryzyka ucisku lub uszkodzenia nerwów. W rezultacie może rozwinąć się proces zapalny (zapalenie korzonków nerwowych), który z kolei wywoła obrzęk, przez który korzonki nerwowe będą uciskane jeszcze mocniej.

W podeszłym wieku pojawia się tak duża liczba uszkodzeń, że włókna nerwowe praktycznie na stałe narażone są na ucisk. Na tym etapie nawet proste ruchy mogą doprowadzić do uszkodzenia układu nerwowego. Wtedy także znacznie wzrasta ilość chorób, atakujących nasz organizm. Rację mieli wschodni mędrcy, którzy twierdzili, że „człowiek jest na tyle młody i zdrowy, na ile giętki i zdrowy jest jego kręgosłup”. Funkcjonuje jeszcze jedna mądrość ludowa: „Jeśli cierpisz na wiele chorób, chory jest twój kręgosłup”.

Celem zastosowania „Vita fonu” w procesie leczenia kręgosłupa jest:

1. Poprawa krążenia krwi w mięśniach w celu ograniczenia ich napięcia i poprawy wyważenia kręgosłupa.
2. Usunięcie bólu mięśni, pojawiającego się w wyniku ich przeciążenia.
3. Odbudowa i poprawa krążenia krwi w uciskanych włóknach nerwowych.
4. Poprawa elastyczności dysków międzykręgowych dzięki poprawie krążenia krwi.
5. Usunięcie obrzęku.
6. Rozpuszczenie odkładającej się soli.

Jak już zostało powiedziane, oprócz bólu, w kręgosłupie mogą pojawić się takie patologie, jak przepuklina dysków międzykręgowych, zapalenie korzonków nerwowych, obrzęki. W każdym z konkretnych przypadków nie jest łatwo określić złożoność schorzeń. Potrzebne są do tego dostateczne kwalifikacje lekarza, a także specjalistyczne urządzenia. Przy tworzeniu programu leczenia bardzo ważne jest wzięcie pod uwagę możliwości pojawienia się stanów zapalnych. Jeśli jest choć najmniejsza możliwość ich powstania, należy stosować „Vita fon” tylko w połączeniu z lekami przeciwzapalnymi. Przed przystąpieniem do leczenia „Vita fonem” wystarczy po prostu obszar choroby posmarować środkiem przeciwzapalnym. Należy jednocześnie pamiętać, żeby nie stosować silnych preparatów przeciwbólowych bez konsultacji z lekarzem – ból jest wskaźnikiem uszkodzeń naszego organizmu. Ignorowanie bólu lub próba walki z nim spowoduje tylko dodatkowe problemy w przyszłości.

W celu odbudowy przepływu krwi w ściśniętych włóknach nerwowych, usunięcia obrzęku i nagromadzonej soli oraz zwiększenia elastyczności dysków międzykręgowych, korzysta się z jednego sposobu prowadzenia terapii z wykorzystaniem urządzenia „Vitaфон”. Jest ona częścią schematu kompleksowego leczenia odpowiedniego odcinka kręgosłupa lub któregoś z organów wewnętrznych. Schemat obejmuje także zabiegi, polegające na oddziaływaniu urządzeniem na obszar K i, jeśli zachodzi taka konieczność, korzystanie z preparatów przeciwzapalnych.

Poprawa krążenia krwi w dyskach między kręgami kręgosłupa przyspiesza proces ich odbudowy, co z kolei poprawia ich elastyczność i sprzyja poszerzaniu się otworów między kręgami. To z kolei poprawia warunki dla funkcjonowania włókien nerwowych. Część soli nagromadzonej w organizmie w formie związków wapnia rozpuszczana jest w tkance kostnej, zwiększając jej spoistość i wygładzając powierzchnię. Związki wapnia tworzą osady tylko dlatego, że nie zostały wchłonięte przez tkankę kostną z powodu złego krążenia krwi. Należy jednocześnie pamiętać, że część soli i produktów ubocznych procesów regeneracyjnych jest wydalana do krwi, obciążając dodatkowo nerki. Właśnie dlatego schematy leczenia zawiera także elementy terapii nerek. Jeśli jednocześnie w samych nerkach dojdzie do powstania procesu zapalnego kłębuszków nerwowych, konieczne jest oprócz realizowania terapii „Vitaфонem” stosowanie środków farmakologicznych.

Rozpuszczanie złogów soli i przywracanie elastyczności dyskom międzykręgowym trwa dość długo. W celu osiągnięcia radykalnej poprawy zabiegi należy przeprowadzać przez 2-3 miesiące. Wytrwałość może doprowadzić do powiększenia się otworów między kręgami i wygładzenia powierzchni samych kręgów, co zmniejszy możliwość powstawania uszkodzeń i tworzenia nacisku na włókna nerwowe. Zaleca się coroczne stosowanie terapii – efekt leczenia będzie wtedy utrzymany. Przy zaniechaniu leczenia „Vitaфонem” proces degradacji może się pogłębić.

Niestety, większość chorych, w przypadku osiągnięcia zadowalających rezultatów leczenia, rezygnuje z zabiegów. Pojawiają się ponadto inne przyczyny zaniechania leczenia: brak widocznych efektów w pierwszym etapie leczenia, poczucie wyzdrowienia w przypadku pozbycia się wrażeń bólowych, a także inne problemy ze zdrowiem. Nie należy leczyć wszystkiego naraz – stworzy to zbyt duże obciążenie dla organizmu. Choroby trzeba wtedy leczyć etapami, zaczynając z najpoważniejszych chorób. Ludzie spieszą się i, kiedy już poczują poprawę, biorą się za leczenie kolejnej choroby. Jednak to właśnie kręgosłupowi trzeba poświęcić najwięcej uwagi. Kiedy kręgosłup będzie zdrowy, część problemów zniknie sama.

Czasami uszkodzenia w kręgosłupie są nieodwracalne. W takich przypadkach nie ma już możliwości pozbycia się ucisku na włókna nerwowe. Pozostaje jedynie utrzymanie w nich krążenia krwi na podstawowym poziomie okresowymi zabiegami z użyciem „Vitaфонu”. Zabiegi realizowane są według trybu 1 po 2-3 minuty rano i wieczorem w odpowiednich obszarach kręgosłupa.

Profilaktyczne zabiegi najlepiej jest rozpocząć, kiedy jeszcze nie ma konkretnych oznak choroby i ostrego bólu podczas wykonywania prostych czynności. Najpierw leczeniem należy objąć te odcinki kręgosłupa, które w ciągu życia najbardziej były narażone na kontuzje lub stłuczenia. Jeśli takich kontuzji nie było – zaczynamy od najważniejszego z odcinków kręgosłupa – odcinka szyjnego (schemat 1)*. Następnie przechodzimy do odcinka

łędźwiowego lub łędźwiowo-krzyżowego (schemat 3,4), a dopiero później do odcinka piersiowego (schemat 2). Nie zaleca się dokonywania jednoczesnych zabiegów na kilka odcinków kręgosłupa. Sumaryczny czas oddziaływania na kręgosłup powinien wynosić nie więcej, niż 20 minut i nie powinien przekraczać czasu zabiegów, dokonywanych w obszarze K. Przy jednoczesnym leczeniu stawów i kręgosłupa należy trzymać się następujących zasad. Łączny czas oddziaływania na stawy i kręgosłup w ciągu doby nie powinien przekraczać czasu, poświęcanego na zabiegi w obszarze K. Czas trwania jednego zabiegu, przeprowadzonego na kręgosłupie i stawie, nie powinien przekraczać 20 minut.

Podczas leczenia kręgosłupa może pojawić się ból. Jego pojawienie się wyjaśniane jest tym, że poprawa krążenia krwi i przewodzenia sygnałów we włóknach nerwowych pozwala bólowi dotrzeć do mózgu. Wcześniej nie miało to miejsca z powodu poważnego ograniczenia przepływu krwi i utraty wrażliwości w obszarze zaatakowanym chorobą.

*- Wszystkie schematy zastosowania „Vita fonu” w leczeniu chorób zaprezentowane są w poszczególnych punktach w instrukcji użytkowania, dołączonej do urządzenia.

ZAPALENIE STAWÓW I ARTRETYZM

Przytłaczająca większość ludzi w wieku powyżej 45 lat odczuwa problemy ze stawami. U niektórych ręce tracą swoją funkcjonalność ruchową, dłonie są mniej sprawne, innym ciężko jest schodzić po schodach i chodzić w ogóle.

Istnieje wiele chorób stawów. Omówimy te, w nazwie których pojawia się termin „artretyzm” lub „zapalenie stawów”, o ile ich leczenie z wykorzystaniem urządzenia „Vita fonu” realizowane jest jednakowo – poprzez poprawę krążenia krwi w obszarze stawów, a także poprzez poprawę właściwości tej krwi.

W stawach bardzo intensywne są procesy zużywania się i odpowiednio regeneracji (odbudowy) tkanek. Wraz z krwią żyłami ze stawu usuwane są efekty jego „działalności” – złoży, zaś z krwią tętniczą dostarczane są pierwiastki odżywcze, enzymy i regulatory. Szczególne miejsce w biomechanice stawu przypisuje się płynowi stawowemu, który jest substancją smarującą, funkcjonującą między bezustannie trącymi o siebie częściami stawu. Szybkość regeneracji i intensywność produkcji płynu zależy od właściwości krwi i efektywności krążenia. W wyniku pogorszenia się krążenia krwi składniki wapniowe, napływające wraz z krwią dla regeneracji tkanek nie są w pełni przyswajane, co prowadzi do ich odkładania się na ich powierzchni, zwłaszcza w obszarach mikropęknięć, tworząc nierówności. Jeśli dochodzi do tego w stawie, ścieralność tkanki wzrasta. Wzrost ścieralności tkanki przy jednoczesnym obniżeniu prędkości regeneracji prowadzi do kumulacji defektów i rozwoju procesów zapalnych – zapalenia stawów, który stopniowo przekształca się w artretyzm – przewlekłą chorobę stawów. Nie będziemy mówić o szczegółach tego złożonego procesu. Oczywiście jest, że w takiej sytuacji organizm nie poradzi sobie samodzielnie. Jeśli staw nie będzie leczony, z czasem mogą w nim zajść nieodwracalne procesy. Wtedy pomoc może tylko ingerencja chirurgiczna. Dlatego też przez rozpoczęciem leczenia zapalenia stawów lub artretyzmu koniecznie należy się skonsultować ze specjalistą, aby określić stadium choroby.

Celem terapii z wykorzystaniem urządzenia „Vita fon” jest nie tylko przywrócenie krążenia krwi w stawie. Należy zlikwidować proces zapalny, poprawić parametry krwi, przyspieszyć procesy regeneracyjne i odbudować możliwość samoregulacji zaopatrzenia stawu w krew.

W jaki sposób można poprawić parametry krwi? Oprócz diety i terapii farmakologicznej bardzo ważna jest poprawa pracy nerek i nadnerczy. Dlatego przed przystąpieniem do leczenia stawów zalecane jest przeprowadzenie 1-2 terapii z wykorzystaniem urządzenia „Vita fon” w obszarze K. Działanie mikrowibracji na tę część ciała poprawia funkcjonowanie nerek i przygotowuje organizm do intensywnego leczenia. Następnie, podczas leczenia stawów nóg, należy przeprowadzić kurację w obszarze lędźwiowo-krzyżowym kręgosłupa według schematu 4, lub, w przypadku leczenia stawów rąk, w odcinku szyjnym kręgosłupa (schemat 1). Dopiero potem można rozpocząć leczenie stawu. Wtedy bezpośrednio przed zabiegiem należy posmarować obszar stawu środkiem przeciwzapalnym. Zabieg będzie wtedy znacznie bardziej efektywny. Uwaga! Jeśli korzystamy z roztworu jodu, musimy pamiętać, aby nie smarować się nim nie częściej niż raz dziennie bezpośrednio przed zabiegiem i tylko pod warunkiem, że kolor jodyny, naniesionej uprzednio, zniknął.

Na początku zaleca się leczenie jednego, najbardziej chorego stawu. Wibrofony należy umieścić na najrówniejszy obszar stawu, starając się, aby jak najściślej przylegały do ciała. Nie muszą Państwo umieszczać wibrofonów dokładnie pod kątem 90 stopni, ważniejsze jest ich dokładne przyleganie do ciała. Przypominamy, że oddziaływanie wibroakustyczne obniża się, gdy membrany znajdują się naprzeciwko siebie.

Podczas leczenia stawu masaż obszaru K jest kontynuowany, przy czym czas zabiegów, przeprowadzanych w obszarze stawu powinien być podobny do tego, który realizowany jest w obszarze K, ponieważ równocześnie z poprawą krążenia krwi w chorym stawie zwiększa się także ilość złogów w krwi. Organizm nie może dopuścić do tego, aby krew była zanieczyszczana przez efekty regeneracji. Jeśli zaś krew nie zdąży się oczyścić, prędkość tej regeneracji ulegnie obniżeniu. Wtedy wszelkie wysiłki, zmierzające do poprawy krążenia krwi w stawie spełniają na niczym. I na odwrót – poprawa funkcjonalności nerek przyczyni się jednocześnie do zwiększenia tempa regeneracji. Dlatego też już od pierwszej kuracji, polegającej na oddziaływaniu urządzeniem na obszar K, rozpoczyna się leczenie chorego stawu. Wszelkie próby poradzenia sobie z zapaleniem stawu i artretyzmem bez działań w obszarze nerek będą mało efektywne.

Pod wpływem „Vita fonu” w stawie rozbijane są złogi solne. Duża ich część przenika do tkanki kostnej, wzmacniając ją i wygładzając jej powierzchnię. Jednocześnie stymulowane jest wydzielanie mazi – płynu stawowego, co prowadzi do mniejszego obciążenia i narażenia na uszkodzenia stawu.

Aby nie przeciążyć zbyt mocno organizmu, czas trwania jednego zabiegu, obejmującego oddziaływanie na kilka obszarów, nie powinien przekraczać 50 minut. Nie należy także leczyć kilku stawów jednocześnie. Można za to leczyć przeciwległe stawy po kolei, kontynuując codzienną stymulację obszaru K. Wtedy czas kuracji ulega wydłużeniu.

Aby przywrócić funkcjonalność stawu, należy przez niego „przepompować” odpowiednią ilość krwi. Jaka to ilość – zależy to od czasu trwania choroby i od jakości samej krwi. Nie ma możliwości wyleczenia przewlekłej choroby w jednej chwili, podczas jednego zabiegu. Szybko można pozbyć się bólu, jeśli pojawił się on niedawno, w efekcie kontuzji lub nagłego

ruchu. Do wyleczenia przewlekłego zapalenia stawów lub artretyzmu potrzebne są miesiące, chociaż zauważalne efekty przyniosą już pierwsze 2 tygodnie.

Dużą rolę odgrywa czas przeprowadzenia zabiegów. Najlepiej jest przeprowadzać je wtedy, kiedy skład krwi jest optymalny: rano, od razu po przebudzeniu – pierwszy zabieg, potem wieczorem, przed snem, 4 godziny po posiłku – drugi zabieg. Aby uniknąć komplikacji po każdym nieprzewidzianym przeciążeniu stawu lub po wychłodzeniu, można przeprowadzić 5-minutowe zabiegi w trybie 2 na każdy ze stawów (nie więcej, niż 2 stawy podczas zabiegu). Wszystkie zabiegi w obszarze nerek, kręgosłupa i na staw przeprowadzać należy w pozycji leżącej.

Ludzie cierpiący z powodu chorób stawów powinni pamiętać, że wychłodzenie nóg i stawów jest czynnikiem nie tylko zwiększającym ryzyko zachorowania, ale także komplikującym proces leczenia. Dlatego chore stawy powinny być chronione przed chłodem. Należy także stosować się do zaleceń, dotyczących odżywiania.

Chory staw nie powinien być unieruchomiony, ponieważ tkanki w procesie odbudowy powinny przystosowywać się do realnych warunków. Nie należy jednak doprowadzać do przeciążenia stawu, aby uniknąć kolejnych obrażeń. Ruchy w stawie powinny być powolne i płynne. Prosimy nie podnosić i nie przenosić ciężkich przedmiotów. Jeśli chore są stawy nóg, należałoby w pierwszym tygodniu zmniejszyć ich obciążenie, wynikające z wagi ciała. Trzeba wtedy więcej leżeć, a ćwiczenia fizyczne wykonywać w pozycji leżącej, przy czym powinny być one proste i imitować ruchy, które naturalnie człowiek wykonuje. Obciążenie stawów należy zwiększać stopniowo. Obuwie powinno być luźne. Przy wchodzeniu, i przede wszystkim podczas schodzenia ze schodów, niech Państwo korzystają z poręczy, a na ulicy z laski. W przypadku zaatakowania innych stawów, prosimy stosować tę samą zasadę – zmniejszyć ich obciążenie, zwłaszcza w pierwszym etapie leczenia.

Zastosowanie „Vitafonu” może być ograniczone przy chorobach onkologicznych narządów brzusznych. W takim przypadku nie zaleca się stosowania zabiegów w obszarze K. Stosowanie stymulacji jedynie stawów znacznie zmniejsza efektywność leczenia.

Czasami podczas leczenia u osób, cierpiących na nadciśnienie, może dojść do podwyższenia ciśnienia. W takim przypadku konieczne jest sprawdzenie zgodności ze schematem leczenia oraz czy w nerkach nie rozpoczął się stan zapalny. W tym ostatnim przypadku (na przykład przy kamicy nerkowej) konieczne jest przeprowadzenie kuracji nerek i dopiero potem leczenie stawu.

Kuracja jednego stawu trwa trzy tygodnie. Stymulacja przeprowadzana jest według schematu 38. Kolejne trzy tygodnie zajmuje leczenie drugiego stawu, kontynuując oddziaływanie na obszar K. Jednocześnie w obszarze pierwszego stawu dokonuje się zabiegów podtrzymujących przez 10 minut, w trybie 2. Po kolejnych trzech tygodniach wracamy do leczenia pierwszego stawu, przeprowadzając na drugim stawie podtrzymujące 10-minutowe zabiegi w trybie 2. Po trzech miesiącach leczenia należy zrobić miesięczną przerwę, podczas której stosuje się profilaktyczne zabiegi w obszarze nerek 1-2 razy w tygodniu w trybie 2, przez 15-20 minut. W ten sposób cykl leczenia trwa 4 miesiące.

CHOROBA NADCIŚNIENIOWA

Choroba nadciśnieniowa lub nadciśnienie – to ogólna choroba organizmu, której najważniejszym objawem jest podwyższenie ciśnienia arterialnego. Nadciśnienie sprzyja rozwojowi chorób wieńcowych. Podwyższone ciśnienie arterialne prowadzi do zakłócenia pracy narządów, przede wszystkim serca, naczyń krwionośnych mózgu, nerek i rozwoju tak poważnych komplikacji, jak zawał mięśnia sercowego, wylew krwi do mózgu, niewydolność nerkowa. Będąc podstawowym czynnikiem ryzyka, nadciśnienie powoduje dużą śmiertelność na skutek wylewów i chorób serca, spowodowanych niedokrwieniem.

Wzrost ciśnienia krwionośnego następuje znacznie wcześniej, niż dochodzi do rozwoju jakichś zakłóceń w pracy organów wewnętrznych, dlatego też odpowiednio wcześniej rozpoczęte leczenie może zapobiec komplikacjom.

Nadciśnienie to najbardziej rozpowszechniona wśród osób dorosłych choroba. Zgodnie z klasyfikacją WOZ wymienia się kilka poziomów ciśnienia krwionośnego. Do nadciśnienia zaliczane są wartości, osiągające poziom ponad 140/90 mmHg. Z wiekiem na skutek zmniejszenia elastyczności naczyń krwionośnych ciśnienie skurczowe podwyższa się i za normalny poziom uważane jest, gdy jego wartość nie przekracza 100 + liczba pełnych lat. Przykładowo, u pacjenta w wieku 60 lat ciśnienie skurczowe na poziomie 160 mmHg uważane jest za normę, jednocześnie ciśnienie rozkurczowe nie powinno przekraczać 90 mmHg.

Klasyfikacja poziomów ciśnienia krwionośnego.

(WOZ i Międzynarodowe Stowarzyszenie Nadciśnienia, 1999)

Kategoria	Ciśnienie skurczowe (mmHg)	Ciśnienie rozkurczowe (mmHg)
Optymalne	Mniej lub równo 120	Mniej lub równo 80
Prawidłowe	Mniej lub równo 130	Mniej lub równo 85
Podwyższone w normie	130-139	85-89
Graniczne	140-149	Ponad 90
Nadciśnienie		
1. Stopnia (lekkie)	140-159	90-99
2. Stopnia (umiarkowane)	160-179	100-109
3. Stopnia (ciężkie)	ponad 180	ponad 110
Izolowane skurczowe	ponad 140	poniżej 90

Jest wiele czynników, powodujących rozwój choroby nadciśnieniowej. Może to być:

- podwyższenie oporu naczyń krwionośnych lub chroniczny spazm naczyń krwionośnych z powodu nadmiernego wydzielania specyficznych substancji, wpływających na ciśnienie,
- zwiększona ilość płynącej w organizmie krwi na skutek wadliwej pracy nerek lub nadużywania soli,
- nadmierne spożycie produktów spożywczych i palenie,
- cukrzyca insulinowa i nadmiar tkanki tłuszczowej,
- ciągle przemęczenie, stres,

- niedostateczna aktywność fizyczna.

Podstawowymi oznakami choroby nadciśnieniowej są bóle głowy i uczucie ciężkości w tylnej części głowy, zawroty głowy, duszności, bóle w okolicach serca, plamki przed oczami. Wiele osób chorych skarży się na ciągłe zmęczenie, niespokojny sen, zmiany nastroju. Oznaki te, razem lub każda z osobna, mogą być pierwszymi objawami tej zdradliwej choroby i są podstawą do konsultacji z lekarzem. U wielu chorych nadciśnienie przebiega bezobjawowo i ujawnia się przez przypadek podczas mierzenia ciśnienia. Dlatego też zalecane jest okresowe mierzenie ciśnienia u ludzi powyżej 30 roku życia.

Choroba nadciśnieniowa jest nieuleczalna, dlatego osoba chora, ze stabilnie podwyższającym się ciśnieniem powinna być gotowa na dożywotnią terapię. Powinna wiedzieć, że okresowe leczenie (na przykład przy pojawiających się bólach głowy) nie przyniesie pożądanego efektu i nie zapobiegne rozwojowi powikłań. Przy stwierdzonym podwyższeniu ciśnienia (powyżej 140/90 mmHg) konieczna jest wizyta u lekarza, który może stwierdzić, jakie są tego przyczyny i rozpocząć leczenie.

Wykorzystanie „Vita fonu” w kompleksowej terapii nadciśnienia pokazało jego wysoką efektywność. Terapia taka może być stosowana długotrwale w warunkach domowych i stwarza możliwość zmniejszenia porcji przyjmowanych środków farmaceutycznych (a czasem nawet zrezygnowania z nich).

Podczas leczenia należy brać pod uwagę, że zabiegi znacznie podwyższają efektywność preparatów obniżających ciśnienie, dlatego przy ich równoległym stosowaniu należy podporządkować się następującym zasadom.

- Codziennie kontrolować ciśnienie (najlepiej rano i wieczorem).
- Dawkę preparatu, którą stale musimy przyjmować, nazywamy dawką pełną.
- Początkowe dawki preparatu będziemy mierzyć w częściach od pełnej dawki. Dobową dawkę preparatu należy spożyć w równych częściach w ciągu doby lub według wskazówek lekarza.
- Przyjmowanie medykamentów należy rozpocząć od pełnej dawki, stopniowo zmniejszając jej dawkę do najniższego klinicznie efektywnego poziomu, przy jednoczesnym wydłużaniu zabiegów terapii z wykorzystaniem „Vita fonu”.
- Dawkę lekarstwa, przy której osiągnięto efekt, należy uważać za dawkę optymalną.
- Dawkę lekarstwa, przy której dalsze jej obniżanie prowadzi do wzrostu ciśnienia w stosunku do ciśnienia optymalnego, nazywamy dawką minimalną lub podtrzymującą.
- Całkowita rezygnacja z terapii farmakologicznej możliwa jest tylko przy stabilizacji ciśnienia na optymalnym poziomie w okresie dostatecznie długiego czasu (3-4 miesiące).
- Koniecznie trzeba mieć na uwadze, że efekt działania urządzenia pojawia się po 1-2 godzinach od rozpoczęcia zabiegu i trwa od 6 godzin do doby.

Jeśli do wzrostu ciśnienia doszło po raz pierwszy i jego wielkość wynosi poniżej 140/90 mmHg, nie należy pochopnie podejmować decyzji o rozpoczęciu przyjmowania środków farmakologicznych. Tak skok ciśnienia może być krótkotrwały i minąć po dobrze przespanej nocy. W takim przypadku zaleca się zastosowanie jednego zabiegu „Vita fonem” przed zaśnięciem. Vibrofony należy umieścić w obszarze K i stymuluje się ten obszar przez 10 minut w trybie 2 oraz na obszar D2 przez 5-10 minut w trybie 1. W celu wzmocnienia efektu

zabiegi można powtórzyć w ciągu kolejnych 2-4 dni, wydłużając czas stymulacji obszaru K do 15 minut.

W przypadku nadciśnienia 1. Stopnia (lekkie lub graniczne nadciśnienie, 140/90-159/99 mmHg) należy skorzystać ze schematu 15 bez korzystania ze środków farmakologicznych. Jeśli maksymalny poziom ciśnienia obserwuje się rano, zabiegi należy wykonywać wieczorem. Jeśli maksymalny skok ciśnienia ma miejsce w ciągu dnia lub wieczorem, zabiegi należy stosować rano.

Przy trwałym wzroście ciśnienia (nadciśnienie 2. i 3. Stopnia, ponad 160/100 mmHg) dobranie odpowiedniego schematu leczenia może być bardzo trudne. Często konieczne są konsultacje z lekarzem, dodatkowe badania i stała obserwacja w ciągu 1-3 miesięcy. Większość pacjentów jeszcze przed rozpoczęciem stosowania zabiegów z wykorzystaniem urządzenia „Vitaфон”, rozpoczyna terapię, stosując środki farmakologiczne zgodnie z zaleceniami lekarza. Należy zaznaczyć, że zwiększenie efektywności leków podczas korzystania z urządzenia pozwala na stopniowe (w ciągu 1-2 tygodni) zmniejszenie dobowej dawki do minimalnego poziomu, minimalizację efektów ubocznych i skrócenie czasu trwania terapii. Im mniejsze są wystarczające dawki leków, tym lepiej. Jeśli nie ma żadnych przeciwwskazań, leczenie z wykorzystaniem urządzenia „Vitaфон” należy rozpocząć natychmiast po zdiagnozowaniu choroby. Jednocześnie konieczna jest kontynuacja leczenia farmakologicznego. Leczenie realizowane jest według schematu 24.

Jeśli w pierwszym lub drugim dniu ciśnienie osiągnie poziom optymalny, już trzeciego dnia można obniżyć dawkę leków.

Ilość zabiegów w tygodniu należy określić tak, aby utrzymać ciśnienie na stabilnym i optymalnym poziomie.

Jeśli podczas realizacji schematu 24 podczas pierwszych siedmiu dni efekt leczniczy jest niewystarczający lub konieczna była pełna dawka preparatu farmakologicznego, leczenie należy kontynuować według schematu 25. Jednocześnie dawkę leków należy obniżać wolniej (nie więcej, niż o $\frac{1}{4}$ pełnej dawki na tydzień).

ZAPALENIE OSKRZELI

Bronchit to choroba tchawicy i rozgałęzień oskrzelowych. Zazwyczaj jest to lekka choroba, jednak w przypadku przewlekłej choroby płuc i serca ma ona dość ostry przebieg. Możliwą komplikacją bronchitu jest zapalenie płuc. Najczęściej z zapaleniem oskrzeli mamy do czynienia zimą, często rozwija się ono na tle ostrej infekcji wirusowej górnych dróg oddechowych, choroby zębów lub zapalenia zatok przynosowych. Proces zapalny rozpoczyna się od ognisk, powstających w miejscach zakłócenia funkcji obronnych śluzówki. Chłodne masy powietrza, zawierające drobiny kurzu, wirusy, wywierają zły wpływ na błonę śluzową. Błona śluzowa chroni przed nagłymi zmianami temperatury o kilkanaście stopni określone grupy lipidów (tłuszczy), stale krążące we krwi. W błonie śluzowej zachodzą intensywne procesy regeneracyjne. Jeśli z powodu wychłodzenia lub innych przyczyn (na przykład z powodu problemów w odcinku piersiowym kręgosłupa) dojdzie do zmniejszenia koncentracji lipidów we krwi lub zostanie zakłócone zaopatrzenie oskrzeli w krew, możliwości

regeneracji są niewystarczające do zachowania trwałości błony śluzowej. Zwiększy się jej przepuszczalność i organizm zareaguje na inwazję ciał obcych procesem zapalnym.

Lecząc zapalenie oskrzeli należy unikać kontaktu z chłodnym powietrzem i źródłem infekcji. Konieczne jest racjonalne odżywianie, głównie jeśli chodzi o spożycie tłuszczów. Zabiegi terapii z wykorzystaniem urządzenia „Vitaфон” poprawią ukrwienie oskrzeli i przyczynią się do oczyszczenia krwi.

Urządzenie stosowane jest w celu skrócenia czasu leczenia i zapobieżenia komplikacjom, a także w celu wzmocnienia efektu leczniczego po zakończeniu leczenia. Najkorzystniej jest rozpocząć leczenie przy pojawieniu się pierwszych oznak choroby. Przy ostrej formie choroby konieczne jest zastosowanie środków przeciwzapalnych. Przy ostrym zapaleniu oskrzeli zalecana jest terapia przy wykorzystaniu urządzenia „Vitaфон” według schematu 21. Podczas leczenia kaszel może tymczasowo ulec wzmocnieniu.

ZAPALENIE MIGDAŁKÓW (ANGINA)

Angina (ostre zapalenie migdałków) – to ostra choroba zakaźna, atakująca przede wszystkim migdałki. Jej objawy są znane wszystkim – ból podczas przełykania, ogólne osłabienie organizmu, ból głowy, dreszcze, podwyższenie temperatury. Czasami ból przy anginie jest tak silny, że człowiek nie może jeść, z trudnością przełyka wodę i nie może mówić. Często powiększają się i zaczynają boleć szczękowe węzły chłonne.

Wyróżnia się kilka rodzajów anginy:

- Kataralna (powiększone i zaczerwienione migdałki);
- Folikularna (śluzówka obu migdałków jest obrzęknięta i czerwona, pojawia się na nich duża ilość żółto-białych czopów)
- Lakunarna (czopy na migdałkach łączą się i tworzą nalot na całej ich powierzchni).

Przyczyną anginy jest infekcja, wzmocniona dodatkowo ogólnym osłabieniem organizmu. Sama choroba nie jest tak groźna, ale może zgubnie wpłynąć także na stawy, serce i nerki. Leczenie anginy zależy od stopnia rozwoju choroby. Przy lekkiej formie anginy równolegle z płukaniem gardła stosowany jest „Vitaфон” według schematu 20. Przed zabiegiem konieczne jest posmarowanie migdałków roztworem płynu Lugola z gliceryną (lub innym środkiem przeciwzapalnym). Schemat leczenia lekkiej anginy obejmuje zabiegi, dokonywane w obszarze K w celu poprawy właściwości krwi. Dość rozpowszechnionym błędem jest uproszczone stosowanie „Vitaфonu” – bez zastosowania płynu Lugola i realizacji zabiegów przy pomocy urządzenia tylko w obszarze migdałków. Takie leczenie można stosować jedynie w końcowej fazie leczenia.

W ciężkim stadium anginy podczas leczenia stosuje się antybiotyki (przepisuje je lekarz). Czas trwania zabiegów z wykorzystaniem urządzenia „Vitaфон” w takim przypadku ulega skróceniu.

PRZYTĘPIENIE SŁUCHU NA TLE NEUROSENSORYCZNYM

Układ słuchowy obejmuje ucho zewnętrzne, środkowe i wewnętrzne, które przewodzą sygnały dźwiękowe przy pomocy włókien nerwowych do ośrodków słuchu w korze mózgowej.

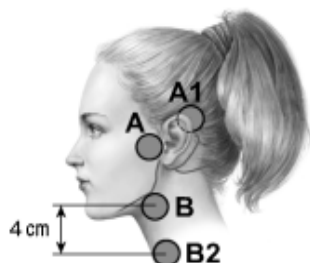
Ucho zewnętrzne i środkowe, a także płyn w uchu wewnętrznym pełnią funkcję przewodników dźwięku. Ogromna ilość receptorów słuchowych, znajdujących się w uchu wewnętrznym, odbiera bodźce nerwowe. Zaburzenie funkcji przewodzenia tych bodźców dźwiękowych nazywane jest głuchotą konduktywną, zaś zaburzenie funkcji odbioru bodźców przez receptory – głuchotą neurosensoryczną.

Współczesne dane statystyczne mówią, że wykryta głuchota, na którą cierpią ludzie, w 80-90 procentach jest właśnie głuchotą neurosensoryczną. „Głuchota neurosensoryczna” to pojęcie ogólne, które zastąpiło wcześniej funkcjonujące określenie „uszkodzenie nerwu słuchowego”.

Głuchota neurosensoryczna może być wywołana przez urazy, przebyte choroby zakaźne, zatrucia, spowodowane przyjmowaniem środków farmaceutycznych na bazie substancji toksycznych (streptomycyna, neomycyna, gentomycyna i in.), długotrwałe przebywanie w hałasie u ludzi, wykonujących takie zawody jak pilot, artylerzysta, maszynista, tokarz i inni. Bardzo często przytępienie słuchu związane jest także ze zmianami, zachodzącymi w organizmie z powodu wieku, a także innymi chorobami towarzyszącymi (choroba Meniera, osteochondroza kręgosłupa, arterioskleroza itd.).

Z reguły przytępienie słuchu czy głuchota rozwijają się stopniowo i rzadko udaje się wykryć chorobę w jej początkowym stadium. Bez względu na mnogość przyczyn, mogących wywołać głuchotę, w dużej części łączy je jedno – zakłócenie krążenia krwi w receptorach słuchowych.

Leczenie przytępienia słuchu jest bardzo trudne. Potrzebna jest w tym przypadku solidna współpraca lekarza z pacjentem. Leczenie powinno być kompleksowe, konsekwentne i rozpoczęte jak najszybciej. Lekarz dysponuje całym arsenałem środków farmakologicznych o różnorodnym działaniu, jednak ich efektywność obniża się właśnie z powodu zaburzonego przepływu krwi w chorych obszarach. Dlatego też konieczne jest skorzystanie z „Vita fonu”. Pozwoli on poprawić efektywność działania leków i będzie pożyteczny na wszystkich etapach leczenia. Poza tym „Vita fon” może być wykorzystany w zabiegach profilaktycznych.

Rys. 2 Umieszczenie wibrofonów w przypadku leczenia głuchoty neurosensorycznej i zapalenia migdałków

Leczenie przytępienia słuchu przy pomocy „Vita fonu” należy rozpocząć po dokonaniu dokładnego badania i konsultacji z laryngologiem. Zabiegi realizowane są według schematu 28, na 2-3 godziny przed snem, w pozycji siedzącej lub leżącej. Jeden z wibrofonów należy umieścić nad wyrostkiem sutkowatym (obszar A1, rys. 2), drugi przed małżowiną uszną (obszar A). Wibrofony powinny przylegać szczelnie, podtrzymywane rękoma. Dopuszczalne jest przemieszczenie wibrofonów o 1-2 cm. Ważniejsze w tym przypadku jest znalezienie równej powierzchni. Kryterium poprawności doboru miejsca są mikrowibracje, odczuwane na najniższych częstotliwościach. Zabiegi wykonywane są 2 razy w ciągu dnia po 5-10 minut na każde ucho. Kuracja, trwająca 14 dni, obejmuje oddziaływanie na obszar K w celu poprawienia właściwości krwi oraz na obszary D1 i D2, poprawiające krążenie w naczyniach krwionośnych głowy.

Zaleca się zrealizowanie 3-4 kuracji. Przerwa między kuracjami powinna trwać 10-14 dni. Zastosowanie urządzenia „Vita fon” przynosi efekt zarówno w warunkach domowych, jak i ambulatoryjnych. Może być połączone z tradycyjnymi metodami leczenia przytępienia słuchu. Omówiony proces rehabilitacji powinno się realizować raz na pół roku. Może być on także realizowany w przypadku leczenia głuchoty konduktywnej, chociaż leczenie nie będzie tak efektywne.

ZAPALENIE UCHA ŚRODKOWEGO

Choroby zapalne ucha środkowego mogą być ostre i przewlekłe. Zapaleniu ucha towarzyszy ostry ból, wysięki ropne, pogorszeniem słuchu w chorym uchu. Ponadto ropne choroby ucha środkowego mogą doprowadzić do ciężkich powikłań – zapalenia opon mózgowych, ropnia mózgu, posocznicy.

Zapalenie ucha może rozwijać się samodzielnie, ale mogą być także wynikiem powikłań, wywołanych przez choroby dróg oddechowych.

Przewlekłe choroby ucha środkowego są ciężkie do wyleczenia, ciągną się latami, często zmuszając ludzi do zmiany zawodu (muzycy, łącznościowcy, piloci, maszyniści, kierowcy). Aby uniknąć groźnych dla życia komplikacji u chorych z zapaleniem ucha, trzeba czasem poddać się ingerencji chirurgicznej, jednak często jest tak, że chirurg, ratując ludzkie życie, nie jest w stanie przywrócić słuchu.

Często słyszymy opowieści o tym, jak jednego dnia komuś „nawiało” do ucha, a po 1-2 dniach pojawił się proces zapalny – zapalenie ucha. Wystarczy jeden zabieg przy użyciu urządzenia „Vita fon” w trybie 1 w obszarze A i A1 (patrz rys. 2) przez 10 minut w tym samym dniu, w których doszło do wychłodzenia, aby zapobiec rozwojowi choroby i komplikacjom. Leczenie zapalenia ucha będzie bardziej efektywne, jeśli oprócz leczenia farmakologicznego będziemy przeprowadzać zabiegi masujące przy pomocy urządzenia, według tego samego schematu, co w przypadku głuchoty neurosensorycznej (patrz schemat 28).

Najlepsze efekty przynosi terapia w pierwszym stadium choroby. Jeden z wibrofonów umieścić należy w obszarze A, drugi – w obszarze A1.

W przypadku ostrego zapalenia urządzenie może być stosowane tylko w połączeniu z preparatami przeciwzapalnymi i pod opieką lekarza.

GRUCZOLAK GRUCZOŁU KROKOWEGO (STERCZA)

Urolodzy są bardzo zabawni. Trzeba mieć niesamowicie rozwinięte poczucie humoru, żeby chorobę, kładącą się cieniem na koniec życia większości mężczyzn w podeszłym wieku, nazwać łagodną hiperplazją gruczołu krokowego, do niedawna nazywaną gruczolakiem. Czy to właśnie nie ta „łagodna” choroba prowadzi do pogorszenia jakości życia, do stałego dyskomfortu, rozstroju jednej z najważniejszych funkcji organizmu – oddawania moczu, do zatrzymywania moczu, zakłócenia funkcjonowania nerek i zapalenia dróg moczowych? Czy to nie ta choroba doprowadza prędzej czy później do konieczności operowania wielu starszych mężczyzn? Decyzja o podjęciu leczenia operacyjnego nie jest prosta – wielu z nich cierpi na wiele poważnych chorób towarzyszących. Dlatego też wielu chorych, tak jak tonący chwytający się brzytwy, łapie każdą możliwość odłożenia operacji, entuzjastycznie reagując na pojawienie się nowych środków, mogących poprawić stan ich zdrowia.

Trzeba pamiętać, że o odroczeniu ingerencji chirurgicznej myślą nie tylko chorzy. Jest to także problem lekarzy. Operacja usunięcia gruczolaka gruczołu krokowego jest poważną operacją chirurgiczną dla osoby starszej, cierpiącej ponadto na wiele innych chorób, dlatego też niesie ze sobą duże zagrożenie życia. Rzecz jasna, w sytuacjach, kiedy nie ma innego wyjścia, jedynym rozwiązaniem jest operacja. Chociaż nawet w takich przypadkach chorzy z kamieniem nerkowym i czasowo pojawiającym się krwiomoczem (są to oznaki ostatecznie świadczące o konieczności przeprowadzenia ingerencji chirurgicznej), nie bardzo skłaniają się ku szybkiemu, operacyjnemu leczeniu. To samo dotyczy jednorazowemu ostremu wstrzymaniu moczu, które udaje się zlikwidować tradycyjnymi metodami.

W przypadkach, kiedy nie ma jeszcze podstaw do leczenia operacyjnego gruczolaka gruczołu krokowego, jednak choroba została ujawniona, wpływając niekorzystnie na życie chorego, zalecane jest tradycyjne, farmakologiczne leczenie wraz z zastosowaniem wibroakustycznego urządzenia „Vita fon”.

Symptomy choroby nie posiadają wyraźnych cech, mogą być różne i nie muszą być związane z wiekiem chorego i wielkością gruczołu. Bywa że objawy choroby przy niewielkich rozmiarach gruczołu są tak ostre, że po prostu zmuszają chorego do wizyty u lekarza i prośby o jak najbardziej radykalne metody leczenia, łącznie z ingerencją chirurgiczną. Zdarza się również, że podczas rutynowych badań u niektórych osób stwierdzone jest ostre powiększenie gruczołu, jednak nie ma żadnych klinicznych objawów choroby.

Najbardziej rozpowszechnionymi objawami choroby są: częstsze oddawanie moczu nocą, utrudnione oddawanie moczu rankiem, powolny strumień moczu, konieczność oddawania moczu „na raty”. Często chorzy zauważają potrzebę częstszego oddawania moczu w ciągu dnia, obserwują także inne niepokojące objawy, np. chory nie zawsze zdąża do toalety.

Objawy te zmuszają bowiem chorego do wizyty u lekarza już po pojawieniu się pierwszych symptomów choroby. Dlatego też diagnoza stawiana jest z reguły na czas, co zapobiega pojawieniu się komplikacji.

Zdarza się jednak i tak, że u niektórych chorych objawy choroby nie są tak oczywiste. Pojawia się wąty strumień moczu, niewielki wysiłek przy oddawaniu moczu, uczucie niepełnego opróżnienia pęcherza moczowego. W takich przypadkach choroba rozwija się

powoli, a chorzy późno zwracają się z prośbą o pomoc do lekarza i często pojawiają się w przychodni, kiedy niemożność oddania moczu jest przewlekła. Wtedy też u chorych pojawiają się pierwsze zmiany, dotyczące zmian po stronie narządów moczowych, dlatego nie może być mowy o tradycyjnych metodach leczenia – konieczna jest operacja. Takie niezbyt uciążliwe objawy choroby są najbardziej zdradliwe, ponieważ traktowane są przez chorych jako naturalne procesy starzenia się organizmu i są powodem późnego skierowania kroków do specjalisty, często już z powodu poważnej niemożności oddania moczu. W takich przypadkach choremu upuszczany jest mocz, przy pomocy wprowadzonego cewnika. Znaczne zmiany w narządach moczowych u takich chorych zwiększają ryzyko konieczności przeprowadzenia ingerencji chirurgicznej. Poza tym często bywa tak, że chory do końca życia musi chodzić z drenem, co tworzy dyskomfort dla niego i jego otoczenia.

We wszystkich opisanych wcześniej przypadkach konieczne jest, niezależnie od klinicznych objawów choroby, dokonywanie okresowych badań urologicznych, aby zapobiec błędom w doborze optymalnej metody leczenia z wykorzystaniem metod tradycyjnych lub chirurgicznych.

Ze względu na to, że leczenie chirurgiczne gruczolaka gruczołu stercza jest najbardziej radykalną metodą, pozwalającą na usunięcie nadmiaru tkanki gruczołu, a tym samym zlikwidować barierę, przeszkadzającą w oddawaniu moczu, leczenie tym sposobem wszystkich chorych nie jest dobrym pomysłem. Po operacji może dochodzić do częstego oddawania moczu, czasami do nietrzymania moczu lub niepełnego opróżniania pęcherza moczowego. Przy ostrych objawach choroby konieczna jest jednak ingerencja chirurgiczna – tylko ona może uratować życie chorego.

Ostatnio opracowano ponadto cały wachlarz preparatów farmakologicznych, dzięki którym osiągany jest pozytywny efekt w leczeniu tej choroby. Mogą one w jakimś stopniu ułatwić choremu oddawanie moczu, poprawić strumień moczu, zmniejszyć częstotliwość oddawania moczu w nocy i za dnia oraz spowodować, że w pęcherzu moczowym będzie przechowywana mniejsza ilość niewydalonego moczu. Wszystkie one poprawią stan chorego lub odrocą, albo nawet zapobiegą, konieczności przeprowadzenia operacji. Trzeba jednak zaznaczyć, że leczenie farmakologiczne ma swoje negatywne strony. Nie wszyscy pacjenci reagują na nie. Poza tym niektóre z tych preparatów są bardzo drogie i nie są dostępne dla każdego. Leczenie powinno być prowadzone przez wiele miesięcy z niewielkimi przerwami.

Wśród innych tradycyjnych metod leczenia gruczolaka gruczołu krokowego terapia z wykorzystaniem urządzenia „Vita fon” może odnieść sukces. Koszt „Vita fonu” jest znacznie niższy, niż koszt medykamentów (w przeliczeniu na miesiąc leczenia), zaś rezultaty terapii są bardzo dobre. Dzięki poprawie krążenia krwi i limfy w obszarze gruczołu krokowego i sąsiadujących narządach zmniejsza się obrzęk, poprawia się także kondycja pęcherza moczowego. Wszystko to prowadzi do zmniejszenia częstotliwości oddawania moczu, poprawieniu się strumienia moczu i obniżeniu ilości moczu, pozostającego w pęcherzu moczowym. Nie mniej ważne jest to, że przy równoległym wykorzystaniu „Vita fonu” i leczenia farmakologicznego zauważalnie zwiększa się efektywność działania samych preparatów leczniczych, dzięki zwiększeniu ich koncentracji w obszarze działania.

Leczenie łagodnej hiperplazji (adenomy) gruczołu krokowego z wykorzystaniem „Vita fonu” realizowane jest według schematu 7. Zabiegi przeprowadza się w pozycji leżącej na plecach.

W celu poprawienia odpływu krwi, pod miednicę należy położyć poduszkę. Przed przeprowadzeniem zabiegu najlepiej jest nie oddawać moczu. Jeden z wibrofonów należy umieścić na odcinku pod moszną, między odbytem a moszną, zaś drugi wibrofon – w dolnej partii brzucha, pośrodku, powyżej wzgórka łonowego (obszar pęcherza moczowego). Wibrofony powinny dokładnie przylegać do skóry, przytrzymywane rękoma. Podczas chłodów należy przynajmniej przez godzinę po zabiegu przebywać w ciepłe. Podczas całego leczenia należy ciepło się ubierać i unikać wyziębienia organizmu. Przerwa między kuracjami powinna trwać tydzień. Po przerwie można posługiwać się urządzeniem przez 15 dni w trybie 4. Jeśli pojawiają się jakieś nieprzyjemne wrażenia – należy przejść do trybu 2.

Po przeprowadzeniu dwóch kuracji leczenia łagodnego zapalenia gruczołu krokowego dobrze jest przeprowadzić kurację terapeutyczną na kręgosłupie lędźwiowo-krzyżowym według schematu 4. Następnie po 2-tygodniowej przerwie powtórzyć terapię leczenia zapalenia gruczołu krokowego. W taki sposób cały cykl leczenia tej choroby będzie trwał około 3 miesięcy. Później można go powtarzać 1-2 razy w ciągu roku.

Efektywność leczenia gruczolaka gruczołu krokowego z wykorzystaniem „Vita fonu” była obserwowana u pacjentów Sankt-Petersburskiej Państwowej Akademii Medycznej im. I.I. Miecznikowa. Już po zakończeniu dwutygodniowej kuracji, u większości chorych doszło do zmniejszenia częstotliwości oddawania moczu w ciągu dnia i nocą, zwiększyła się objętość oddawanego moczu, zmniejszyła się także objętość moczu, pozostającego w pęcherzu moczowym i poprawił ogólny stan pacjentów. „Vita fon” zalecano w leczeniu chorych na łagodne zapalenie gruczołu krokowego w I stadium choroby.

Z biegiem lat „Vita fon” znajduje coraz szersze zastosowanie w leczeniu gruczolaka gruczołu krokowego. Doświadczenie lekarzy oddziału urologii Wojskowej Akademii Medycznej oraz wywiady z chorymi, znajdującymi się pod ich opieką i stosującymi w leczeniu urządzenie „Vita fon”, mówi, że u wielu pacjentów osiągnięto doskonałe efekty leczenia.

Jako przykład może posłużyć chory N., lat 74, chorującego na zapalenie gruczołu krokowego od 5 lat. Choroba nie poddawała się leczeniu. Objawem choroby był nikły strumień moczu, trudności w oddawaniu moczu w ciągu dnia, konieczność oddawania moczu nocą 4-5 razy. Chory nie odpoczywał jak należy, jakość jego życia obniżyła się. Po odbyciu dwóch kuracji z wykorzystaniem „Vita fonu”, po 15 zabiegach, jego stan znacznie się poprawił. Teraz wstaje w nocy tylko raz, a czasami nie budzi się w nocy wcale. Swobodnie może oddawać mocz. Chory stwierdził, że „dosłownie odżył - wróciła chęć do życia”. Chory nie stosował żadnych drogich środków farmakologicznych. Podobnych przykładów można opisać wiele.

Należy przyznać, że czasami takie leczenie nie przynosi efektów u niewielkiej ilości pacjentów. Najprawdopodobniej jest to spowodowane stopniem zaawansowania choroby, dużą ilością zatrzymanego w organizmie moczu, nieprawidłowym funkcjonowaniem pęcherza moczowego. W takich przypadkach zalecane jest leczenie równoległe z zastosowaniem „Vita fonu” i leków lub rozwiązanie operacyjne.

W instrukcji użytkowania „Vita fonu” jest stwierdzenie, że nie można z niego korzystać w przypadku nowotworów. Gruczolak gruczołu krokowego jest nowotworem. W przypadku tej choroby dozwolone jest korzystanie z urządzenia, przynosi to pożądane rezultaty. „Vita fon” nie powinien być stosowany w przypadku raka prostaty. Związane jest to z tym, że nie przyniesie to pozytywnego efektu. Efektywne leczenie raka gruczołu krokowego to chemioterapia lub/i interwencja chirurgiczna, które dają bardzo dobre rezultaty.

Podsumowując , zanim postanowimy skorzystać z terapii przy pomocy „Vita fonu”, skonsultujmy się z urologiem, który postawi dokładną diagnozę oraz udzieli wszelkich informacji na temat wskazań i przeciwwskazań, dotyczących leczenia.

Wskazaniem do zastosowania urządzenia jest łagodna hiperplazja (adenoma) gruczołu krokowego I stadium. Warunkiem dla leczenia pacjentów z chorobą II stadium jest obecność odkładającego się moczu w ilości nie większej niż 150 ml lub obecność niebezpiecznych chorób towarzyszących nie pozwalających na interwencję chirurgiczną. Łagodna hiperplazja gruczołu krokowego jest najczęstszą chorobą mężczyzn w podeszłym i starszym wieku. Histologicznie wykrywana jest u 20% mężczyzn w wieku do 40 lat, u 40% - w wieku 50-60 lat, u 70% - w wieku 61-70 lat i u 80% mężczyzn powyżej 70 roku życia. W niemieckich klinikach urologicznych łagodne zapalenie gruczołu krokowego znajduje się na pierwszej pozycji wśród wszystkich chorób leczonych operacyjnie. Ponad 1 mln mężczyzn przychodzi na wizyty lekarskie w związku z pojawieniem się objawów tej choroby. Biorąc pod uwagę tak wysoką zachorowalność, zaleca się nie czekać na rozwój choroby i stosować zabiegi profilaktyczne 1-2 razy w roku, według schematu 7 i 4.

ZAPALENIE STERCZA

Zapalenie stercza obserwowane jest u 35-45 procent mężczyzn, najczęściej podczas aktywnego życia płciowego. Przeniknięcie infekcji do prostaty ma miejsce najczęściej przez kanał moczowy i jest powikłaniem, powstającym w wyniku choroby dróg moczowo-płciowych, w tym także wenerycznej. Infekcja dostaje się do prostaty wraz z krwią z ognisk zapalnych w organizmie (czyrak, zapalenie zatoki szczękowej, zapalenie migdałków i in.), a także, znacznie rzadziej, poprzez układ limfatyczny.

Rozwojowi zapalenia prostaty sprzyja zakłócenie krążenia krwi w prostacie w efekcie zastoju i wychłodzenia, a także zastój w pracy gruczołu, spowodowany osłabieniem jego aktywności nerwowo-ruchowej. Czynnikiem wzmacniającymi objawy mogą być: długa jazda samochodem, motocyklem, rowerem, długotrwała jazda konna, siedzący tryb życia, wychłodzenie organizmu, onanizm lub stosunek przerywany, nadużywanie alkoholu i inne.

Zapalenie prostaty może mieć ostry lub przewlekły charakter. Ostre zapalenie przy prawidłowym i podjętym na czas leczeniu zazwyczaj jest uleczalne. Przewlekła forma choroby wymaga stałego, rozsądnego i wielopoziomowego leczenia. Charakteryzuje się ona skłonnością do nawrotów i nieprzyjemnymi doznaniem, świerzbieniem lub swędzeniem oraz dość silnym bólem podbrzusza. Gruczoł u osoby chorej jest stwardniały, boli podczas badania. Obserwuje się także podwyższony poziom leukocytów. Z reguły podczas aktu płciowego obserwuje się ponadto przedwczesny wytrysk, czasami – ból podczas ejakulacji i bezpośrednio po niej; poza tym chorzy cierpią z powodu obniżonej zdolności do pracy, uczucie rozbicia, rozdrażnienie. Niektórzy całkowicie „integrują się z chorobą”. Przestaje ich interesować praca, rodzina, dzieci. Nie osiągając zadowalających efektów, chorzy zmieniają lekarzy, próbują nowych antybiotyków, poddają się niekończącym się zabiegom masażu, tracą dużo pieniędzy na leczenie. Następuje rozwój impotencji, co czasami prowadzi do rozbicia rodziny. Chyba żadna inna choroba nie ma tak negatywnego wpływu na człowieka, jak właśnie przewlekłe zapalenie prostaty. Wydawałoby się, że twierdzenie żartownisiów, którzy twierdzą, że „prostate to drugie serce mężczyzny”, ma w sobie coś z prawdy. Pojawia się tutaj pewien paradoks. Fizycznie zdrowy, młody mężczyzna, traci zainteresowanie życiem, a czasami staje się niezdolny do pracy.

Leczenie chorego na przewlekłe zapalenie prostaty jest zadaniem trudnym, wymagającym wiele wysiłku nie tylko ze strony lekarza, ale także samego chorego. Zakłócenie krążenia krwi i limfy w obszarze gruczołu obniża efektywność preparatów antybakteryjnych, ich koncentracja w tym obszarze utrzymuje się na minimalnym poziomie. „Vitafoń”, dzięki zdolności do poprawy krążenia krwi, znacznie podwyższa efektywność leczenia.

Przewlekłe zapalenie gruczołu prostaty może mieć różne formy (długotrwałą, bakteryjną, drobnoustrojową, związaną z obecnością kamieni w gruczole itd.). Leczenie różnych form zapalenia przebiega w inny sposób. Dobór sposobu leczenia zależy z kolei od dokładnego badania i konsultacji z urologiem, najlepiej mającym wiedzę na temat urządzenia „Vitafoń”.

Terapię z wykorzystaniem urządzenia należy przeprowadzać w pozycji leżącej, na plecach. Jeśli zachodzi taka konieczność, pod miednicę można podłożyć niewielką poduszkę, aby zapewnić poziomą pozycję ciała i poprawić cyrkulację krwi.

Jeden z wibrofonów należy umieścić między odbytem a moszną, a drugi – w dolnej części brzucha, w górnej części wzdórka łonowego, pośrodku. Wbifony powinny ściśle przylegać do ciała. Przesunięcie o 1-2 centymetry nie ma znaczenia. Leczenie przewlekłego zapalenia gruczołu prostaty realizowane jest według schematu 5. Na początku realizowana jest standardowa kuracja, jeśli efekt będzie niewielki, należy przejść kurację wzmocnioną. Jeśli przy wykorzystaniu trybu 4 pojawiają się nieprzyjemne odczucia, należy powrócić do oddziaływania w trybie 2. Podczas chłodnych pór roku po zabiegu należy co najmniej przez godzinę przebywać w ciepłym pomieszczeniu. Podczas całej kuracji należy unikać wychładzania okolic miednicy i nosić ciepłą odzież.

Leczenie ostrego zapalenia gruczołu prostaty należy prowadzić pod obserwacją lekarza i łączyć z przyjmowaniem antybiotyków zgodnie z jego zaleceniami. Proces leczenia przewlekłego zapalenia prostaty obejmuje zazwyczaj zaostrzenie symptomów choroby, które trwa 5-10 dni. W sporadycznych przypadkach 2-4 dnia obserwowane jest czasowe obniżenie potencji, która w 8-14 dniu ulega podwyższeniu. Podczas leczenia konieczne jest przyjmowanie antybiotyków. Ponadto konieczne jest także dodatkowe ocieplenie okolic miednicy.

Jeśli zapalenie wiąże się z zapaleniem pęcherza moczowego, po 10-14 dniach terapii mocz staje się przezroczysty, ból ustępuje, częstotliwość oddawania moczu znacznie zmniejsza się, poprawia się potencja i wydłuża się czas trwania aktu płciowego. Przewlekłe zapalenie prostaty wymaga przeprowadzenia 2-4 kuracji. Po pierwszej kuracji należy zrobić 3-5 dni przerwy, po drugim i trzecim – 2-3 tygodnie.

Profilaktycznie urządzenie „Vitafoń” wykorzystywane jest w trybie 2 raz na tydzień, czas trwania zabiegu – 15 minut. Co 2-6 miesięcy można powtórzyć terapię w celu wzmocnienia efektu leczenia.

IMPOTENCJA

Impotencja to choroba, która charakteryzuje się nie tylko zakłóceniem prawidłowego aktu płciowego na skutek osłabienia lub braku erekcji, ale także przedwczesnym wytryskiem, brakiem popędu płciowego i niemożnością posiadania potomstwa.

Rozstrój funkcji seksualnych jest ogromnym problemem dla wielu mężczyzn. Według różnych danych z impotencją mamy do czynienia u ponad 50% mężczyzn w wieku 20-40 lat.

Okolo 2/3 chorych mężczyzn jest żonatych. Oczywiście jest, że taki rozstrój jest często przyczyną rodzinnych konfliktów, prowadzi może do fizycznego, ale także psychicznego wycieńczenia człowieka.

Przyczyny impotencji są tak zróżnicowane, że jej leczeniem zajmują się lekarze-specjaliści wielu dziedzin medycyny: neurologi, psychiatry, urolodzy, endokrynolodzy, dermatolodzy, wenerolodzy, seksuolodzy.

Do zakłócenia funkcji seksualnych mogą doprowadzić najróżniejsze choroby i wydarzenia. Nie delikatna kobieta może po prostu zażartować sobie o nieudanej akcji płciowej, nie próbując zrozumieć, dlaczego do tego doszło. A przecież przyczyną może być zmęczenie, problemy w pracy lub inne czynniki. Ale zamiast wsparcia i współczucia mężczyzna słyszy tylko głupie żarty. Staje się niepewny, zaczyna się bać kolejnego niepowodzenia, co w efekcie prowadzi do rozwoju impotencji. W takim przypadku rozmowa z doświadczonym psychologiem i jego partnerką pozwala doprowadzić do rozwiązania problemu i odzyskania sprawności.

Bardziej skomplikowana jest sytuacja, gdy choroba zostaje wywołana innymi chorobami, na tle neurologicznym – mózgu i rdzenia kręgowego, w których znajdują się ośrodki, odpowiadające za wszelkie, w tym płciowe, funkcje organizmu. Ich niewystarczające ukrwienie lub nadwrażliwość prowadzi do impotencji. Wśród takich zakłóceń znajdują się: nadmierna aktywność seksualna, stosunek przerywany, niedostateczne pobudzenie seksualne, onanizm, wstrzymanie się od aktywności seksualnej itp.

Duże znaczenie w rozwoju impotencji odgrywają liczne choroby męskich narządów płciowych: prostata, atonia gruczołu krokowego, łagodna hiperplazja (gruczolak) gruczołu krokowego, zapalenie moczowodu i nasieniowodu (o podłożu wenerycznym lub nie), następstwa urazów członka, jąder i ich przydatków, zakłócenia hormonalne. Wszystkim wymienionym chorobom towarzyszy zakłócenie przepływu krwi i limfy w obszarze organów płciowych, w rdzeniu kręgowym, układzie nerwowym, od których prawidłowej pracy uzależnione jest prawidłowe życie seksualne.

Właściwie erekcja jest efektem zsynchronizowanego działania grupy mięśni, dzięki czemu dochodzi do wypełnienia tkanek jamistych członka krwią. Poprawne ukrwienie włókien mięśniowych i efektywne kierowanie nimi przez system nerwowy są warunkami prawidłowej erekcji.

Właśnie dlatego wykorzystanie „Vita fonu” przynosi doskonałe efekty w leczeniu impotencji.

Nie należy spodziewać się, że kupiwszy urządzenie, staną się panowie „płciowymi mocarzami”. Tak może pomyśleć tylko ten, kto nigdy nie zetknął się z problemem impotencji. Leczenie takiej choroby jest nadzwyczaj trudne i wymaga wysiłku doświadczonego lekarza, a także cierpliwości i właściwego stosunku do choroby ze strony chorego.

Terapię z wykorzystaniem „Vita fonu” należy rozpocząć od kuracji, dotyczącej lędźwiowo-krzyżowego odcinka kręgosłupa według tego samego schematu, co w przypadku zapalenia prostaty (schemat 4). To właśnie tutaj leży najczęściej przyczyna problemów z funkcjami płciowymi. Drugi etap leczenia obejmuje oddziaływanie w obszarze patologii, tak samo, jak ma to miejsce w przypadku problemów z prostatą. Oprócz tego pozytywnie na leczenie może wpłynąć także oddziaływanie przy pomocy wibrofonu na obszar C (7-8 minut) i F (5-6 minut)

w trybie 1 (jeśli waga chorego jest wyższa niż 80 kg – w trybie 2) (schemat 6). W przypadku arytmii serca lub obecności zaimplantowanych stymulatorów serca, nie należy przeprowadzać zabiegów w obszarze F. W późniejszym okresie leczenia podstawowa i wstępna faza terapii występuje naprzemiennie.

ZAPALENIE PĘCHERZA MOCZOWEGO

Zapalenie pęcherza moczowego może być samodzielnie powstającą chorobą, jak i następstwem innych problemów z pęcherzem moczowym (kamienie, guzy, ciała obce, dostające się do pęcherza moczowego poprzez moczowód itp.). Zapalenie pęcherza moczowego częściej spotykane jest u kobiet i z reguły powstaje jako samodzielnie rozwijająca się choroba (pierwotne zapalenie pęcherza moczowego). W przypadku mężczyzn mamy częściej do czynienia z chorobą, wynikającą z komplikacji innych chorób. Dużą rolę w tym przypadku może odegrać łagodna hiperplazja gruczołu krokowego (gruczolak). Symptodem choroby jest często pojawiające się i bolesne oddawanie moczu. Czasami oddawanie moczu jest na tyle częste, że chorzy spędzają większość czasu w toalecie, nie mogą wyjść na powietrze, do sklepu, na spacer. Niektórzy znają na pamięć wszystkie toalety po drodze z jednego punktu do drugiego. Bywa, że konieczność oddania moczu pojawia się co 5-10 minut. Chorzy nie mogą się wyspać, dochodzi do wycieńczenia systemu nerwowego. Kobiety cały czas noszą zmoczone wkładki higieniczne, zaś mężczyźni, aby uniknąć znalezienia się w kłopotliwej sytuacji, zakładają na członek specjalne sączki, prowadzące do woreczków foliowych. Bardzo szybko od takich chorych pojawia się nieprzyjemna woń moczu. Stają się uciążliwi dla otoczenia i dla samych siebie.

Leczenie zapalenia pęcherza moczowego prowadzi do czasowej i niestabilnej poprawy sytuacji. Zaostrzenie objawów może nastąpić z wielu powodów – wychłodzenia, przeciągu, ostrej choroby górnych dróg oddechowych, nieprawidłowego odżywiania (wyklucza się z diety potrawy ostre, słone, kwaśne oraz przyprawy itp.) i wielu innych. Długotrwały proces zapalny powoduje zbliźnowacenia na ściankach pęcherza moczowego. Pojemność pęcherza moczowego ulega znacznemu zmniejszeniu, wynosząc w niektórych przypadkach 20-50 ml, i kiedy tylko w pęcherzu poziom moczu dochodzi do tego poziomu, pojawia się konieczność oddania moczu. Niektórzy z chorych zmuszeni są stale korzystać z „kaczki”.

Mówi się, że od zapalenia pęcherza nikt jeszcze nie umarł. To prawda. Ale niech państwo spróbują znaleźć się na miejscu człowieka, cierpiącego na tę dolegliwość. Chyba nikt nikomu czegoś takiego nie życzy!

W przypadku zapalenia pęcherza moczowego w zmienionej chorobowo ściance pęcherza moczowego dochodzi do poważnego zakłócenia przepływu krwi i limfy. W związku z tym środki farmakologiczne nie mogą dostać się do chorego organu, konieczne jest zwiększenie przyjmowanej dawki leków, co bywa szkodliwe dla zdrowia i drogie, a nie zawsze pojawi się pozytywny efekt. „Vitafoń” jest w stanie znacznie poprawić krążenie krwi i limfy w obszarze miednicy i pęcherza moczowego, usunąć obrzęk tkanek, normalizować pracę mięśni pęcherza moczowego. Już tylko to jest w stanie zmniejszyć ból podczas oddawania moczu i zmniejszyć jego częstotliwość. Oprócz tego zwiększa się efektywność środków przeciwbakteryjnych i przeciwzapalnych. Urządzenie można wykorzystywać także z powodzeniem bez dodatkowych środków farmakologicznych. Pozwala to uniknąć zaostrzenia choroby i osiągnąć stabilny, długotrwały efekt.

Należy zaznaczyć, że korzystanie z urządzenia „Vitaфон” bez trafnie postawionej diagnozy bywa mało efektywne, a czasami nawet nieprawidłowe. Nie ma sensu korzystanie z urządzenia, jeśli w pęcherzu moczowym jest kamień, guz, ciało obce. Należy zadbać o usunięcie przyczyny zapalenia pęcherza moczowego, aby się go pozbyć. Wynika z tego jasno, że aby podjąć leczenie, konieczne jest przeprowadzenie dokładnych badań i otrzymanie zaleceń od lekarza prowadzącego.

Z doświadczenia lekarzy z kliniki urologii Wojskowej Akademii Medycznej wynika że, zastosowanie „Vitaфonu” w leczeniu zapalenia pęcherza moczowego jest bardzo efektywne, nie szkodzi pacjentowi i ma ogromne perspektywy rozwoju. W stadium zaostrzenia się stanu zapalnego urządzenie stosuje się równolegle z terapią farmakologiczną. W przypadku remisji urządzenie można stosować bez leków. Zabiegi należy wykonywać rano i wieczorem, w pozycji leżącej, na plecach, według schematu 8. Jeden z wibrofonów należy umieścić w kroczu, drugi zaś w dolnej części brzucha, w obszarze wzgórka łonowego. Czas oddziaływania powinien wynosić 15 minut. Dodatkowo raz dziennie, na noc, przeprowadza się zabieg na obszar E4 przez 5 minut. Terapia trwa 2 tygodnie. Jeśli zachodzi taka konieczność, po 1-2 tygodniach terapię można powtórzyć. W okresie remisji choroby w ciągu roku należy wykonać 2-3 terapie profilaktyczne, obejmująca zabiegi na odcinek lędźwiowo-krzyżowy kręgosłupa według schematu 4.

SKRÓCENIE CZASU LECZENIA ZŁAMAŃ

Według wyników badań, przeprowadzonych w Instytucie Traumatologii i Ortopedii im. Wredena w Sankt Petersburgu, stosowanie masażu wibroakustycznego skraca czas leczenia z 4 do 3 tygodni. Masaż wibroakustyczny jest jedynym rodzajem masażu, który można stosować podczas zrostania się złamań. Co więcej, po zdjęciu gipsu stosowanie masażu wibroakustycznego pozwala o 10 dni skrócić czas przywracania sprawności stawów, czyli o prawie dwa tygodnie skrócić czas niezdolności do pracy. Badania przeprowadzone zostały na ponad 100 pacjentach, stosując urządzenie "Vitaфон".

Przyczyną tak wysokiej efektywności masażu wibroakustycznego jest obniżenie w obszarze złamania aktywności mięśniowej. Brak mikrowibracji hamuje odprowadzanie odpadków i produktów metabolizmu. Najwięcej problemów sprawiają złamania z przemieszczeniem. Ich najczęstszymi komplikacjami są obrzęki, owrzodzenie troficzne, długotrwałe problemy ze zrostaniem, trudności w przywróceniu funkcjonalności stawów. Wszystkich tych komplikacji można nie tylko uniknąć, ale też skrócić czas leczenia urazu, jeśli w odpowiednim stopniu pomożemy organizmowi mikrowibracjami.

W przypadku ciężko zrastających się złamań, kiedy normalnie leczenia trwa 2-3 miesiące, udaje się skrócić czas zrostania do 1 miesiąca. Efekt proporcjonalny jest do czasu fonowania obszaru złamania i nerek. Wiele osób dziwi się, dlaczego powinno się fonować obszar nerek w przypadku złamań. Chodzi o to, że fonowanie nerek powoduje dostarczenie organizmowi odpowiednich zasobów mięśniowych i mikrowibracyjnych. Po fonowaniu nerek tło mikrowibracyjne podwyższa się w organizmie na wiele godzin. Podwyższa się również w obszarze urazu. Aktywne (do 60 minut na dobę) fonowanie nerek w połączeniu z miejscowym dwugodzinnym (4 razy po 30 minut) fonowaniem obszaru urazu pozwala na uleczenie w normalnym fizjologicznym trybie także osoby w podeszłym wieku i osoby chorujące na cukrzycę.

Leczenie prowadzone jest w warunkach domowych. Po zakończeniu leczenia złamania, urządzenia znajdują odpowiednie zastosowanie w leczeniu innych chorób, w celu poprawy działania systemu immunologicznego, zdolności do pracy i ogólnego zdrowia.

OSTEOCHONDROZA I ZAPALENIE KORZONKÓW NERWOWYCH

Aby pokonać chorobę, trzeba poznać jej przyczynę i usunąć ją.

Główną przyczyną chorób kręgosłupa jest działanie czynnika niszczyielskiego, powodującego stopniową lub szybką kumulację uszkodzonych komórek tkanki kostnej i krążków międzykręgowych (dysków). Uszkodzone komórki kręgosłupa stopniowo wypychane są na powierzchnię, skąd usuwane są przez system limfatyczny tkanej miękkich. W utylizacji biorą udział komórki odpornościowe i energia mikrowibracji. Jeśli prędkość ich usuwania jest niewystarczająca, dochodzi do tworzenia się złogów na powierzchni kręgow. Proces ten nazywany jest osteochondrozą lub „odkładaniem się soli”. Organizm reaguje na tempo kumulacji uszkodzonych komórek. Dlatego jeśli odkładają się one stopniowo, rozwój choroby może przebiegać bezobjawowo. W przypadku maksymalnej koncentracji organizm zaczyna reagować na skupiska martwych komórek obrzękiem i zapaleniem w przylegających tkankach miękkich. Proces ten nazywa się zapaleniem korzonków nerwowych i ma bolesny przebieg. Pierwszego dnia po pojawieniu się stanu zapalnego ludzie odczekują, obserwując co będzie, nic więcej nie robiąc. To błąd. Nawet jeśli ból był krótkotrwały lub doszło jedynie do ograniczenia ruchów, oznacza to, że coś się stało. Jeśli wziąć pod uwagę, że obrzęk rozwija się nie od razu, a stopień zaawansowania problemu pojawia się dopiero następnego dnia, nasze działania w pierwszej dobie mają charakter zabezpieczenia. Należy mieć na uwadze, że przyczyną bólu może być również przepuklina dyskowa, powstała wiele lat temu, która odezwała się właśnie teraz wraz ze wzrastającą degradacją kręgosłupa i przeciążeniami podczas kilku ostatnich dni

Osteochondroza lub, jak przyjęto się to teraz określać, generatywno-dystroficzne zmiany w kręgosłupie, to proces związany z wiekiem, uzależniony od trybu życia i charakteru wykonywanej pracy. Dlatego pomoc organizmowi powinna polegać nie tyle na zlikwidowaniu bólu w danej chwili, co na profilaktyce. W tym celu należy poznać przyczynę choroby.

Dlaczego dochodzi do zaostrzeń. Zaostrzenie to reakcja organizmu na nagły wzrost ilości pozostałości po obumarłych komórkach w węzłach chłonnych. Wzrost ten może być spowodowany przez dwie przyczyny – nagłe zwiększenie się ilości obumarłych komórek na skutek przeciążenia lub nagłym wzrostem przenikania wcześniej obumarłych komórek z przylegających do kręgosłupa tkanek z powodu wzrostu aktywności mięśniowej lub intensywności masażu. Wzrost aktywności mięśniowej może być spowodowany wyiębieniem, nagłym wzrostem aktywności fizycznej, do której często dochodzi wraz z rozpoczęciem sezonu działkowego.

Aby uniknąć **zaostrzeń** nie należy dopuszczać do akumulacji obumarłych komórek. Możliwe jest to dzięki obniżeniu prędkości obumierania komórek i wzrost wydalenia tych „odpadków” z tkanek do systemu limfatycznego za pomocą różnego rodzaju zabiegów fizjoterapeutycznych: codzienny prysznic i masaż wibroakustyczny za pomocą urządzeń, który z łatwością można dawkować i przeprowadzać codziennie w warunkach domowych.

Aby zmniejszyć możliwość uszkodzenia komórek należy stosować zabiegi, dotyczące ochrony kręgosłupa przed czynnikami zewnętrznymi i nie dopuszczać do jego przeciążenia. Obserwować płynność kroków, uważać na potknięcia, zwłaszcza przy obciążeniach, nie jeździć rowerem po drogach w złym stanie technicznym itd.

Najważniejsze jednak naszym zdaniem jest zwrócenie większej uwagi na codzienne masaże wibroakustyczne. Zapewniają one tkankom organizmu dostawę odpowiedniej ilości mikrowibracji. Ciężkie odpadki usuwane są poprzez naczynia limfatyczne wyłącznie dzięki energii mikrowibracji. Czas poświęcony na tego rodzaju zabiegi zwróci się dzięki podwyższonej sprawności, lepszemu samopoczuciu i znacznym obniżeniem zachorowalności.

ZAPALENIE SUTKA SUROWICZE, ZJAWISKO LAKTOSTAZY

Zapalenie sutka — zapalenie (z reguły jednostronne) gruczołu mlecznego. W przytłaczającej większości przypadków obserwowany jest w okresie poporodowym u karmiących kobiet (połogowe zapalenie sutka). Najczęstszymi kanałami wnikania czynników chorobotwórczych są pęknięcia brodawek sutkowych; możliwe jest śródkanalikowe przenikanie czynników chorobotwórczych poprzez przewody mleczne gruczołu przy karmieniu piersią lub odciąganiu pokarmu. Ważnym czynnikiem, sprzyjającym pojawianiu się i rozwojowi zapalenia sutka jest laktostaza (obrzemienie sutków).

Ważne jest, aby urządzenie do masażu wibroakustycznego zawsze było pod ręką. Użycie go w odpowiednim momencie pozwala na szybkie rozwiązanie problemu. Oto jeden z charakterystycznych w praktyce medycznej przypadków:

«Młoda matka karmiąca z piersią trafiła do szpitala na badania. Pewnego razu w drugiej połowie dnia matka poczuła się gorzej, pojawił się silny pulsujący ból w piersi, a wieczorem podwyższyła się temperatura do 39,5 stopni. Wieczorem lekarza prowadzącego nie było już w pracy. Pielęgniarka z oddziału, na którym znajdowała się matka z dzieckiem, zwróciła się do mnie, w związku z tym, że pracowałam w drugiej połowie dnia.

Obejrzałam matkę i dziecko, przepisałam zabieg masażu wibroakustycznego (urządzeniem «Vita fon») a pierś, gdzie wystąpiło zjawisko laktostazy. Prosiłam o przeprowadzenie dwóch procedur, od razu po badaniu wieczorem i rano, po przebudzeniu. Dziecku również przepisałam zabieg wibroakustyczny. Niemowlę przespało całą noc, rano był spokojny. U matki laktostaza przeszła po dwóch zabiegach. O swoim samopoczuciu z rana karmiąca kobieta powiedziała mi: «Boże! Cały ten wieczorny koszmar przeszedł do rana jak ręką odją! Dziękuję, pani doktor»».

Laktostaza i poprawa laktacji

Masaż wibroakustyczny może być stosowany przez matkę noworodka w celu przywrócenia sił, poprawie laktacji, zapobieżenia zjawisku laktostazy po porodzie. Zabieg nazywany jest fonowaniem.

Fonowanie obszaru nerek, wątroby i kręgosłupa **podwyższa zdolność do pracy, poprawia nastrój, przywraca siły.**

Fonowanie obszaru piersi **poprawia laktację, stanowi profilaktykę laktostazy.**

Fonowanie okolic ran – **przyspiesza gojenie, zapobiega powstawaniu blizn.**

Liczba zabiegów na dobę dobierana jest z uwzględnieniem samopoczucia. Efekt zależy od liczby seansów masażu wibroakustycznego w ciągu doby. Przerwy między zabiegami powinny wynosić co najmniej 2 godziny. Jeśli brakuje czasu, można nie fonować wszystkich obszarów, jednak nie należy pomijać obszaru nerek. To najważniejszy obszar fonowania.

CELLULITIS

Za cellulitis często brane jest to, czym w istocie on nie jest. Cellulitis – to choroba zapalna tkanek, przede wszystkim skórnej i podskórnej. Charakteryzuje się obrzękiem, leukocytowym naciekiem, na zewnątrz przypominającym skórę pomarańczy i przekrwieniem (zaczerwienieniem). Fakt pojawienia się obrzęku świadczy o powstaniu skupiska uszkodzonych komórek, do których może przeniknąć infekcja. Leczenie cellulitisu polega na:

- podwyższeniu krążenia limfy w obszarze zapalnym;
- usunięciu infekcji na powierzchni skóry;
- ochronie lub ograniczeniu działania czynników chorobotwórczych – długotrwałego oddziaływania promieni słonecznych, brudnej wody, tarcia itp.

W tym celu powierzchnię obszaru skóry, zajętego przez cellulitis, codziennie na noc smaruje się środkiem przeciwzapalnym i 2-3 razy dziennie po 10 minut stosuje masaż wibroakustyczny.

CIEKAWY FAKTY

- **Nie mniej ważną** właściwością mikrowibracji ciągle zmieniającej się częstotliwości dźwiękowej jest zdolność do regeneracji krwioobiegu we włóknach nerwowych, nawet jeśli zostały one poddane naciskowi w przestrzeni międzykręgowej. Do takiego ucisku może dojść w wyniku miejscowego obrzęku lub przepukliny międzykręgowej. Zakłócenie krwioobiegu we włóknach nerwowych prowadzi do ograniczenia przewodnictwa, a co za tym idzie działania, w szczególności do zakłócenia aktywności motorycznej przewodu i regulacji naczyniowej. Długotrwała utrata przewodnictwa prowadzi do kumulacji zakłóceń, które prowadzą do rozwoju choroby konkretnych organów. Odbudowa przewodnictwa włókien nerwowych jest warunkiem koniecznym do wyzdrowienia. Oddziaływanie mikrowibracji na odpowiedni odcinek kręgosłupa nie tylko przywraca ukrwienie włókien nerwowych, ale usuwa także obrzęk i przeciążenie mięśni.
- **Krew nie jest** jedynym płynem, krążącym w organizmie. Prawie wszystkie organy powiązane są ze sobą wieloma przewodami, kanalikami. Swobodny, niezakłócony

przepływ płynów między nimi również jest warunkiem koniecznym zdrowia. Wszystkie przewody, kanaliki, nie są zwykłymi przewodnikami płynów, lecz prawdziwymi „organami transportowymi”, zapewniającymi niezakłócony przepływ płynów w organizmie. Każdy z takich organów ma własną częstotliwość drgań, swoje specyficzne ruchy. Dzięki mikrowibracji naczyń krwionośnych i kapilar realizowany jest swobodny przepływ krwi i limfy, dzięki specyficznym ruchom kanalików żółciowych i moczowodów – przepływ żółci i moczu. Wytrysk nasienia, oddawanie moczu, ruch komórek jajowych, wydzielanie hormonów przez gruczoły również przebiega za pośrednictwem kanalików, wykonujących złożone ruchy kinematyczne. Wszystkie kanaliki i przewody posiadają włókna mięśniowe, które działają dzięki pracy systemu nerwowego. Do prawidłowego funkcjonowania potrzebują krążenia i impulsów z systemu nerwowego. Zakłócenie krążenia krwi lub sterowania prowadzi do tego, że dynamiczne ruchy przewodów słabną. W efekcie dochodzi do wstrzymania pracy, wzrostu ciśnienia w obrębie danego przewodu, które nie może zrekompenzować osłabienia ruchów. Jeśli trwa to dłużej, dochodzi do zaparcia, zapalenia pęcherza moczowego, zapalenia gruczołu krokowego, zapalenia nerek odmiedniczkowego, zapalenie pęcherzyka żółciowego i innych chorób, w zależności od tego, jaki konkretnie kanał utracił zdolność wykonywania ruchów. Jeśli jednak kanały aktywnie „działają” za pomocą mięśni, proces zapalny nie rozwija się, dlatego nie dochodzi do zastojów, nie zwiększa się ciśnienie i, co najważniejsze, wraz z krwią dostarczana jest odpowiednia ilość przeciwciał i innych substancji, zapewniających prawidłową pracę układu immunologicznego. Za pomocą oddziaływania wibroakustycznego można zintensyfikować miejscowe ukrwienie i spełnić jeden z warunków prawidłowego funkcjonowania przewodu.

- **Podstawową**, bezpośrednią fizyczną właściwością oddziaływania wibroakustycznego jest jego zdolność do podwyższenia przepustowości układu krwionośnego i limfatycznego. Podstawą tego zjawiska są dwa pewne efekty fizyczne. Pierwszym jest obniżenie oporu naczyniowego wobec ruchu krwi podczas oddziaływania mikrowibracji o określonej częstotliwości dźwiękowej, przy czym w przypadku każdej średnicy naczynia istnieje optymalna częstotliwość. Idea zastosowania wibroakustyki w medycynie powstała dzięki zrozumieniu właśnie tego zjawiska. Obniżeniu oporu naczyniowego służy drugie pasmo częstotliwości urządzenia. Drugim z efektów jest efekt hydrodynamicznego pompowania krwi w żyłach. Powstaje on dzięki obecności zastawek, które poddane oddziaływaniu mikrowibracji zapewniają nie chaotyczny, a ukierunkowany ruch krwi. Efekt ten został odkryty przez profesora A.I. Arinczina. Badając mechanizmy pracy peryferyjnego krwioobiegu odkrył on, że włókna mięśniowe drgają z częstotliwością dźwiękową. „Mięsień” śpiewa „w częstotliwości dźwiękowej” – napisał w swej książce pt. „Peryferyjne „serca” człowieka”. W wyniku takich drgań tworzy się w żyłach z jednej strony rozrzedzenie, z drugiej – ciśnienie – specyficzna pompa hydrodynamiczna, która dba o przyspieszony odpływ krwi. A.I. Arinczin eksperymentalnie zmierzył owo rozrzedzenie i doszedł do wniosku, że bez tego mechanizmu krwioobiegu serce powinno być wielokrotnie silniejsze.
- **Oddziaływanie** mikrowibracji na szpik jest jedyną, jak do tej pory, metodą naturalnego wzbogacania krwi we własne komórki mierzyste (patent RF nr 2166924), które współczesna medycyna traktuje jako najważniejszy element systemu obronnego organizmu, zapobiegającego chorobom i starzeniu.

INFORMACJE DLA LEKARZY

Terapia wibroakustyczna – kontaktowe oddziaływanie za pomocą mikrowibracji o częstotliwości akustycznej na tkanki chorego. Amplituda mikrowibracji do 50 μm .

W przypadku bezpośredniego kontaktu wibrofonów z powierzchnią ciała dochodzi do przenikania mikrowibracji do tkanek organizmu w promieniu oddziaływania i do głębokości od 7 do 14 cm, co prowadzi do następujących efektów:

- Zwiększenie zdolności pompowania w limfatycznych i żylnych kapilarach i naczyniach włosowatych, dzięki obecności w nich zastawek, na skutek czego poprawia się drenaż tkanek.
- Podwyższenie przewodnictwa tkanki śródmiąższowej w transporcie katabolitów i metabolitów do limfatycznych i żylnych kapilar, powodujące zwiększenie przepływu limfy i krwi.
- Pobudzenie mechanoreceptorów (ciałek Paciniego, Meissnera, wolnych zakończeń nerwowych i in.), prowadzące do zwiększenia napięcia naczyń w obszarze oddziaływania. W wyniku tego podwyższa się trofika, zmniejsza obrzęk, podwyższa się sprężystość skóry i in..
- Przyspieszenie procesów filtracyjnych, zachodzących w obszarze błon porowatych (np. w nefronach nerek).
- Ujawnienie dermo-somatyczno-trzewnych odruchów przy oddziaływaniu na biologicznie aktywne strefy.

Każdej patologii towarzyszy powstawanie nadmiernej, w porównaniu z normą, liczby uszkodzonych komórek i produktów katabolizmu i metabolizmu, których usuwanie jest warunkiem koniecznym do wyzdrowienia. Podczas utylizacji główną rolę odgrywa przepływ limfy i krwi oraz działalność nerek. Produkty przemiany materii trafiając do krwi burzą równowagę kwasowo-zasadową. Zapobiegają temu właściwości buforowe krwi i funkcjonowanie nerek. Kiedy nerki nie nadążają ze wspieraniem równowagi kwasowo-zasadowej, organizm zaczyna ograniczać wydalanie do krwi z tkanki produktów, zakłócających tę równowagę. Dlatego głównym ogniwem terapii wibroakustycznej jest oddziaływanie na obszar nerek w celu poprawy ich funkcjonowania, w wyniku czego stopniowo normalizuje się ciśnienie tętnicze i obniża poziom cholesterolu we krwi. Stosowanie tylko tego rodzaju terapii pozwala do przyspieszenia odprowadzania produktów przemiany materii w obszarze choroby, może to jednak doprowadzić do kompensacyjnego wzrostu ciśnienia tętniczego, w związku ze wzrostem obciążenia nerek.

Organizm przeznaczając znaczną część produkowanej energii na transport składników biologicznych, dokonywany przeważnie w środowisku płynnym. Transport płynów dokonywany jest, ogólnie rzecz ujmując, za pomocą pulsujących skurczy mięśni serca, gładkich mięśni tętniczych, żylnych i limfatycznych, mięśni moczowodów, odprowadzających żółć i nasieniowodów, mięśni jelit, żołądka i tak dalej. Praca kurczenia włókien mięśniowych na pojedynczy impuls nerwowy zależy w dużej mierze od kwasowo-zasadowego optimum,

czyli od efektywności pracy nerek. Kierowanie transportem substancji za pomocą reakcji naczyniowo-mięśniowych jest najważniejszym narzędziem utrzymania homeostazy.

Oddziaływanie wibroakustyczne, ułatwiając transport substancji z tkanki śródmiąższowej do kapilar limfatycznych i żylnych, podnosząc zdolność pompowania naczyń limfatycznych i żylnych i poprawiając pracę nerek, zwiększa efektywność procesów homeostatycznych. Ponadto utrzymywana jest równowaga kwasowo-zasadowa, poprawiane właściwości buforowe krwi, ciśnienie onkotyczne w tkankach itp. W tym znaczeniu oddziaływanie wibroakustyczne stanowi uniwersalną pomoc energetyczną dla organizmu.

KRÓTKI PRZEGLĄD EFEKTYWNOŚCI WIBROAKUSTYCZNEJ METODY KOMPENSACJI DEFICYTU MIKROWIBRACJI

W ciągu 15 lat przeprowadzono ponad 30 badań naukowych w obszarze traumatologii, ortopedii, chirurgii, urologii, pediatrii, terapii, stomatologii, potwierdzających znaczenie wzmacniania zasobów wibroakustycznych w organizmie w celu stymulacji procesów regeneracyjnych w organizmie człowieka. W charakterze źródła mikrowibracji wykorzystywane były w tych badaniach urządzenia wibroakustyczne serii Vitafon. Na przykład:

- W badaniu, przeprowadzonym na zawodowych sportowcach stwierdzono, że przy codziennym oddziaływaniu mikrowibracji na obszar nerek dochodzi do podwyższenia poziomu hemoglobiny w krwi, znaczne podniesienie wytrzymałości i odporności psychicznej. Sportowcy, poddani oddziaływaniu wibroakustycznemu w pierwszym sezonie wywalczyli 8 premiowanych miejsc na mistrzostwach Rosji i świata, zaś sportowcy z grupy kontrolnej takich miejsc nie zajęli.
- W badaniach, przeprowadzonych na katedrze urologii Wojskowej Akademii Medycznej im. S.M. Kirowa wykazano pozytywne działanie 1,5-miesięcznej terapii wibroakustycznej na obturacyjne i podrażniające objawy u chorych na łagodny rozrost gruczołu krokowego. Kontrola dokonywana była po 2, 4 tygodniach, 3 i 6 miesiącach. W celu oceny objawów klinicznych POChP wykorzystana została międzynarodowa skala IPSS. Jak wynika z raportu, wyniki porównywalne były do leczenia operacyjnego i terapii preparatem Cardura, a według pewnych wskaźników nawet ją przewyższyła.
- W badaniach naukowych, przeprowadzonych w Instytucie Traumatologii i Ortopedii im. Wredena wykazano, że dzięki codziennemu oddziaływaniu mikrowibracji na obszar złamania dochodzi do skrócenia czasu zrostania tkanej o 7 dni oraz skrócenie okresu niezdadności do pracy o 10 dni.
- W badaniach, przeprowadzonych przez specjalistów z katedry pediatrii Podyplomowej Akademii Medycznej w Sankt Petersburgu stwierdzono, że wsparcie poprzez zastosowanie wibroakustycznej terapii u dzieci w wieku 3-5 lat, realizowane 2 razy na tydzień ciągu trzech lat doprowadziło do poprawy indeksu masy ciała i postawy, aktywności psychofizycznej, usunięcia objawów alergicznych, redukcji zachorowalności dzieci na grypę, ostre zapalenie nosa i gardła i inne popularne obecnie choroby, w porównaniu z grupą kontrolną.

- W badaniach, przeprowadzonych na katedrze chorób zakaźnych w Wojskowej Akademii Medycznej im. S.M. Kirowa udowodniono, że oddziaływanie mikrowibracji na obszar wątroby i nerek normalizuje poziom interferonu i zwiększa efektywność leczenia przewlekłej postaci zapalenia wątroby typu B i C. Zaobserwowano podwyższenie poziomu interferonu we krwi o 5-6 razy i osiągnięcie całkowitej remisji w 40% przypadków bez zastosowania preparatów interferonowych.

Należy zaznaczyć, że teoretyczny potencjał metody wykorzystany został na dzień dzisiejszy tylko w 25%.

ODDZIAŁYWANIE WIBROAKUSTYCZNE W KOMPLEKSOWYM LECZENIU CHORYCH

Prof. Dr n. med. A. Bainduraszwili (Akademia Medyczna w Sankt-Petersburgu)

Już od ponad 14 lat terapia wibroakustyczna z powodzeniem stosowana jest w praktyce chirurgicznej oraz traumatologii. Efektywność i zakres jej zastosowania określone są przez zdolność zwiększania przepływu krwi i limfy, poprawę pracy nerek, przywracanie prawidłowego unerwienia organów i normalizację reakcji immunologicznych przy zastosowaniu tego rodzaju terapii.

Dawkowane oddziaływanie wibroakustyczne pozwala na osiągnięcie następujących celów:

1. Szybkie zmniejszenie obrzęku oraz zmniejszenie lub zlikwidowanie związanego z nim bólu, dzięki poprawie odpływu limfy i krwi w chorym obszarze.
2. Przyspieszenie procesów regeneracyjnych. Bez względu na trudności w otrzymaniu danych porównawczych, wykazujących skrócenie czasu leczenia ran i zrastania się kości, z całą pewnością można mówić o znacznej poprawie procesów regeneracyjnych, o których mówią wszyscy lekarze, zalecający stosowanie terapii z wykorzystaniem metody wibroakustycznej. Świadczyć o tym może gojenie się przewlekłych wrzodów troficznych w ciągu 1-2 miesięcy, a także zrastanie się kości u chorych na osteoporozę, cukrzycę i u pacjentów w podeszłym wieku w takich samych terminach, jak w przypadku ludzi zdrowych.

3. Zapobieganie tworzeniu się zrostów – podczas długotrwałego spoczynku ciała, w tym także samych kończyn, nie tworzą się zrosty w tkankach. Przy odpowiedniej ilości i cykliczności stosowania zabiegów wibroakustycznych tworzenie się zrostów praktycznie nie było obserwowane.
4. Skrócenie czasu przywrócenia ruchomości stawów. Nawet jeśli w przypadku unieruchomionego stawu terapia wibroakustyczna nie była stosowana, to po przywróceniu funkcjonalności stawu zastosowanie tej terapii znacznie przyspiesza proces pełnego przywrócenia ruchomości.
5. Zapobieganie powikłaniom. W przypadku zastosowania terapii wibroakustycznej przy leczeniu urazów, praktycznie nie obserwuje się powstawania powikłań, dzięki jednoczesnej poprawie krążenia krwi, limfy i poprawie miejscowych reakcji odpornościowych.
6. Poprawa samopoczucia chorego, dzięki stosowaniu zabiegów wibroakustycznych w obszarze nerek.

Celowe jest stosowanie terapii wibroakustycznej w przypadku:

1. Wszelkich rodzajów ran, łącznie z ranami pooperacyjnymi.
2. Zwichnięć i naciągnięcia.
3. Złamań różnych rodzajów.
4. Owrzodzenia troficznego.
5. Oparzeń.
6. Słuczeń, krwiaków.
7. Operacji plastycznych i rekonstrukcji tkanek.

Efekty zabiegów wibroakustycznych przy leczeniu urazów jest wprost proporcjonalny do łącznej długości zabiegów, przeprowadzanych w ciągu doby, które mogą trwać do 2 godzin w przypadku 3-4 zabiegów. Ilość zabiegów ma ogromne znaczenie, ponieważ jednym z zadań, realizowanych podczas ich dokonywania, jest zwiększenie przepływu limfy, która stale odkładana jest w obszarach zaatakowanych przez chorobę lub dotkniętych urazem. Dlatego właśnie dokonywanie zabiegów w ciągu doby należy rozłożyć w czasie. W związku z tym, że nocą problem przepływu limfy nasila się, ostatni zabieg należy przeprowadzić bezpośrednio przed snem. Dobowy czas realizacji zabiegów może być wydłużony dość szybko (w ciągu 3-5 dni), od początkowych 20-40 minut do 1,5-2 godzin dla 2-4 zabiegów. Taka intensywność leczenia może być problemem w przypadku leczenia ambulatoryjnego, jednak z łatwością można ją realizować w warunkach domowych.

Oddziaływanie na obszar nerek jest konieczne w następujących przypadkach:

1. W przypadku większej ilości ran lub dużej powierzchni uszkodzonej tkanki.
2. U chorych powyżej 40 roku życia.
3. Przy podwyższonym ciśnieniu.
4. Przy cukrzycy.

W przypadku urazów tworzące się w organizmie produkty procesów regeneracyjnych i zapalnych zwiększają obciążenie nerek, zakłócają równowagę kwasowo-zasadową oraz skład elektrolityczny krwi, obniżają aktywność naczyń krwionośnych i limfatycznych, co sprzyja rozwojowi miejscowych obrzęków. W takich sytuacjach zabiegi wibroakustyczne tylko w samym obszarze nerek poprawia miejscowe krążenie, o czym świadczą także badania naukowe, dotyczące krążenia, realizowane metodą obrazowania doplerem.

Czas oddziaływania wibroakustycznego na obszar nerek ma w wielu przypadkach decydujące znaczenie w procesie leczenia. Jako przykład posłużyć może chora, cierpiąca na cukrzycę oraz komplikacje, nazywane „stopą cukrzycową”. Chorej amputowano duży palec lewej stopy z powodu rozpoczynającej się gangreny. Oprócz tego, w związku z rozwojem gangreny, dokonano nacięcia stopy w celu umieszczenia sączków i chorą tą przygotowano do amputacji stopy. W takim stanie zalecono leczenie z zastosowaniem terapii wibroakustycznej w połączeniu z odpowiednimi maściami. Przez dwa miesiące dokonywane były zabiegi z użyciem urządzenia „Vitafon”. Udało się jedynie powstrzymać postępującą gangrenę, nie udało się jednak spowodować gojenia się ropiejących ran. Taktyka leczenia zostaje zmieniona. Lekarze rezygnują z maści i środków farmakologicznych (poza tymi, które dotyczą leczenia cukrzycy), ponieważ długotrwałe ich stosowanie w warunkach zakłóconego przepływu limfy, może doprowadzić do negatywnej reakcji organizmu. Jako środek antyseptyczny stosowany jest roztwór jodu. Czas zabiegów w obszarze nerek stopniowo zwiększono do 2 godzin na dobę. O tyle samo wydłużono zabiegi na obszar stopy, po stronie stosunkowo zdrowych tkanek. Po 3 miesiącach chora zdrowieje, rany całkowicie się zrastają, stopa zostaje uratowana, a zagrożenie ze strony gangreny znika. Zdaniem specjalistów, przełom w leczeniu nastąpił właśnie dzięki wydłużeniu czasu zabiegów na obszar nerek.

W przypadku ciężkich i przewlekłych urazów ważną rolę odgrywają zabiegi wibroakustyczne, realizowane na ten z odcinków kręgosłupa, który odpowiada za unerwienie porażonej części ciała. Zabiegi te dokonywane są celem poprawy krążenia krwi we włóknach nerwowych oraz zwiększenia produkcji limfocytów we krwi, dzięki poprawie procesów krwiotwórczych, a także zwiększenia siły procesów obronnych w organizmie.

OPINIE POLSKICH LEKARZY NA TEMAT STOSOWANIA URZĄDZEŃ VITAFON W LECZENIU RÓŻNYCH CHOROÓB I URAZÓW:

[...] W czasie stosowania urządzeń [VITAFON 2 oraz VITAFON-T] zaobserwowaliśmy bardzo korzystne efekty terapeutyczne, polegające w głównej mierze na szybkim ustępowaniu obrzęków, szybszym wchłanianiu się krwiaków oraz wyraźnym efektem przeciwbólowym.

Na szczególną uwagę zasługuje duże zadowolenie pacjentów po stosowaniu VITAFONU, a także łatwość ich obsługi. Z pełnym przekonaniem polecam stosowanie tych urządzeń u chorych po leczeniu operacyjnym chorób narządu ruchu.

*Kierownik Kliniki, **prof. dr.hab. med. Marek Synder**
Katedra Ortopedii i Ortopedii Dziecięcej Uniwersytetu Medycznego w Łodzi*

"[...] Terapia wibroakustyczna dotyczyła urazów sportowych w obszarze stawów skokowych, kolanowych, łokciowych, barków oraz uszkodzeń mięśni przykręgosłupowych, mięśnia czworogłowego uda, mięśnia brzuchatego łydki. Terapia dotyczyła również dolegliwości związanych ze zmęczeniami powolnymi mięśni wynikającymi z wysiłków sportowych jako element restytucji powysiłkowej.

We **wszystkich** dolegliwościach w których zastosowano VITAFON uzyskano pozytywne efekty potwierdzone badaniami ultrasonograficznymi przed i po zakończeniu postępowania terapeutycznego. Na podstawie 4-miesięcznej obserwacji oraz publikacji dostarczonych drogą e-mailową metoda wibroakustyki w rehabilitacji po urazach sportowych oraz przeciążeniu układu ruchu powinna znaleźć swoje należne miejsce w rehabilitacji sportowej.[...]"

*Dyrektor NZOZ MEDIVITSPORT
dr n.med. Witold Furgał
Specjalista medycyny sportowej i rehabilitacji
Konsultant woj. podkarpackiego ds. medycyny sportowej*

[...Urządzenie VITAFON] Stosowano u pacjentów z obrzękami - zwłaszcza w zastoju limfatycznym (tzw. słoniowacizna) zauważono dużą poprawę. Pacjentki już po pierwszym dniu stosowania odczuwały dużą ulgę w dolegliwościach. Przy obrzękach kończyn dolnych 4 osoby, równocześnie stosowano leczenie podstawowe tj. zabiegi na odcinek lędźwiowy i stawy biodrowe.

Po dwóch tygodniach leczenia zauważalna była znaczna poprawa - mniejszy obrzęk, zlikwidowanie napięcia skóry oraz okres bezbólowy. Przy rozległych zbliznowaceniach twarzy, kończyn i tułowia, ze ściągającymi bliznami kończyn Vitafon stosowano na okolicę stawu łokciowego lewego. Uzyskano ruch niepełnej suplakacji, oraz zmniejszenie przykurczy z 90 stopni do 60 stopni.

W przypadku bólu korzennego L5/S1 i L4/L5 w przebiegu dyskopatii stosowano na części dosiebne kończyn - również z pozytywnym efektem. [...]

[...] Wydaje się, że urządzenie Vitaфон spełnia wymogi zabiegu p/bólowego, p/obrzękowego. Może być zalecane do stosowania w warunkach szpitalnych i ambulatoryjnych.

*Kierownik Oddziału Rehabilitacyjnego
Lek. med. **Maria Irena Ussowska**
Specjalista rehabilitacji ruchowej
Powiatowy Zakład Opieki Zdrowotnej
27-200 Starachowice, ul. Radomska 70*

"[...] Terapia ta nie wykorzystywana do tej pory w Polsce może być alternatywą dla innych zabiegów fizykoterapeutycznych o podobnym działaniu, bądź też ich wartościowym uzupełnieniem. W terapii wibroakustycznej wykorzystywane są następujące zjawiska elektrofizjologiczne:

- oddziaływaniu na wrzeczona mięśniowe regulując spoczynkowy tonus mięśni tym samym doprowadzając ostatecznie do ich rozluźnienia i zmniejszenie dolegliwości bólowych.
- wraz z wprowadzeniem tkanek w drgania zgodnie z generowaną częstotliwością dochodzi na skutek tarcia do wytwarzane ciepła.
- w zakresie mniejszych częstotliwości poprzez odruch neurowegetatywny wpływa na grę naczyniową drobnych naczyń tętniczych wywołując efekt wazodylatacyjny
- w zakresie wyższych częstotliwości mogą oddziaływać na mięśniówkę gładką dając większą szansę na ich skurcz wywołując efekt zwiększonego odprowadzenia limfy.[...]

Urządzenie Vitaфон jest urządzeniem bezpiecznym z punktu widzenia terapeutycznego, przeznaczonym do stosowania w lecznictwie zamkniętym, ambulatoryjnym, sanatoryjnym oraz do samodzielnego stosowania przez pacjenta w domu, po uprzedniej konsultacji specjalisty i pod jego kontrolą.

Na podstawie powyższego rekomendujemy urządzenie Vitaфон i prowadzoną za pomocą jego terapię mechaniczną do stosowania w zabiegach fizjoterapeutycznych.[...]"

*Polskie Towarzystwo Fizjoterapii
Prezes **dr Marek Kiljański**
Przew. Sekcji Fizykoterapii, **doc Krzysztof Gieremek***

"[...] W czasie stosowania urządzenia VITAFON-2 uzyskaliśmy pozytywne wyniki terapii przeciwobrzękowej potwierdzone pomiarami obwodowymi oraz badaniem ultrasonograficznym. Jesteśmy zainteresowani dalszym stosowaniem urządzenia VITAFON-2 oraz współpracą merytoryczną dotyczącą działania wibroakustyki jako czynnika przeciwobrzękowego po zabiegach operacyjnych na narządzie ruchu [...]"

*Kierownik Kliniki Reumoortopedii **prof. hab.med. Paweł Małdyk**
Instytut Reumatologii im.prof.dr.hab.med. Eleonory Reicher*

“[...] Urządzenie VITAFON zastosowano w ostrych i przeciążeniowych urazach oraz w bólach przeciążeniowych. Obserwowano ustąpienie dolegliwości bólowych, a w stanach pourazowych proces leczenia uległ skróceniu. Wprowadzony w mikrowibracje obszar tkanek nie generował dodatkowych dolegliwości. Urządzenie było łatwe do samodzielnej obsługi [...]”

Dr n med. Tadeusz Ściński
*Specjalista chirurg ortopeda, Specjalista Medycyny Sportowej
Konsultant Wojewódzki*

Przes 4 miesiące zabiegom zostało poddanych kilkudziesięciu pacjentów z różnymi jednostkami chorobowymi, głównie ze schorzeniami urazowo - ortopedycznymi. Na podstawie naszych obserwacji zauważyliśmy wysoką skuteczność terapeutyczną urządzenia, potwierdzoną opinią naszych pacjentów. Dzięki działaniu przeciwzapalnym, likwidującym obrzęk, przeciwbólowym, odżywczym oraz regenerującym pacjenci mogli szybciej wrócić do zdrowia.[...] [...] Terapia wibroakustyczna dobrze łączy się z leczeniem z wykorzystaniem środków farmaceutycznych. Oddziaływanie wibroakustyczne zwiększa efektywność terapii. Urządzenie VITAFON 2 możemy śmiało polecić innym placówkom medycznym, które zajmują się nowoczesną fizjoterapią.[...]

mgr. Zbigniew Żołmierzcyk
*Oddział Rehabilitacji, Balneologii i Medycyny Fizykalnej w Kochcicach
p.o. Koordynator ds. Rehabilitacji*

[...] W toku stosowania terapii wibroakustycznej odnotowaliśmy następujące spostrzeżenia dotyczące aparatu Vita fon T:

- silne działanie przeciwobrzękowe (silny trwały efekt). Zastosowanie w świeżych urazach, stanach zapalnych, obrzękach limfatycznych, krwiakach.
- działanie przeciwbólowe (umiarkowany efekt). Zastosowanie w zespołach bólowych: kręgosłupa, stawów obwodowych, urazach.

Jedynym słabą stroną stosowania urządzenia Vita fon T jest towarzyszący zabiegom dźwięk który w niektórych częstotliwościach jest irytujący dla pacjentów a także w przypadku długiego stosowania również dla personelu.

Dodatkowo chciałbym napisać że urządzenie Vita fon T jest bardzo łatwe w obsłudze oraz bardzo skuteczne jako dodatkowa terapia w rehabilitacji medycznej. Szczególnie polecam zabiegi wibroakustyczne urządzeniem Vita fon T jako uzupełnienie innych metod fizjoterapeutycznych w warunkach domowych.

Kierownik Rehabilitacji **Marcin Bebelski**
Fundacja AVALON

"[...] Kilka miesięcy temu, do zakładu w którym pracuję został przyjęty 33-letni pacjent po operacji stawu skokowego górnego. Ruchy w stawie stosunkowo szybko wracały do fizjologicznych zakresów, jednak problemem pozostawało upośledzenie czucia powierzchownego. Zdecydowaliśmy się na terapię wibroakustyczną obszaru pooperacyjnego. Początkowo pacjent podchodził do niej sceptycznie, jednak już po 2 dniu wykonywania zabiegów zapytał z niedowierzaniem "Czy to naprawdę mogło mi pomóc? Sam nie wiem jak to możliwe, ale czucie staje się wyraźniejsze." Pacjent przebywał w zakładzie 2 tygodnie. Do końca pobytu wykonywano zabiegi aparatem VITAFON dwa razy na dobę. W dniu wypisu czucie w miejscu pooperacyjnym oceniał jako porównywalne z czuciem w zdrowej kończynie.[...]"

Patrycja Mrozek
Mg. fizjoterapii
Uniwersytet Medyczny w Łodzi

W wyniku upadku doświadczyłam kontuzji nadgarstka /ból niesamowity/. Podałam się kuracji VITAFONEM. Po 2-ch zabiegach ból ustąpił i mogłam już zaciskać rękę w pięść co wcześniej było niemożliwe.

Działaniu fal wibroakustycznych poddali się również moi rodzice, Mama-77 lat cierpiąca na zwyrodnienie stawu kolanowego: ciągłe stany zapalne, obrzęk, ból, utykanie. Po kilku zabiegach nastąpiła znaczna poprawa: opuchlizna zniknęła, chód prawidłowy bez utykania, pozostały niewielkie dolegliwości bólowe. Tata-82 lata - kłopoty z ukrwieniem kończyn dolnych, oraz wysokie ciśnienie tętnicze. po kilku zabiegach- ból kończyn dolnych zmniejszył się, a co najważniejsze ciśnienie ustabilizowało się. Jestem zaskoczona skutecznością działania fal wibroakustycznych i stwierdzam, że urządzenie Vitafon jest genialne w swojej prostocie i działaniu.

Bogusława Dzierżbińska
Mg. fizjoterapii
Skierniewice

LITERATURA DOTYCZĄCE TERAPII WIBROAKUSTYCZNEJ

1. Terapia wibroakustyczna. Zbiór materiałów z lat 2003-2004 – Sankt-Petersburg: Vita Nova, 2005. – 192 s.: il.

W zbiorze zaprezentowane są wykłady, wygłoszone podczas międzynarodowej konferencji „Wibroakustyka w medycynie” (czerwiec 2004 r., Sankt-Petersburg) oraz opublikowane w latach 2003-2004 raporty z prac naukowo-badawczych, porady metodyczne i materiały dla lekarzy.

2. Wibroakustyka w medycynie. Zbiór wykładów na temat terapii wibroakustycznej. – Sankt-Petersburg: Vita Nova, 2003. – 240 s., il.

W publikacji zaprezentowane zostały materiały z II Rosyjskiej Konferencji Naukowej na temat zastosowania wibroakustyki w medycynie (Sankt-Petersburg, 6-7 czerwca 2002 r.), a także wybrane materiały konferencji z lat 2000-2002. W wykładach opisano efekty ośmioletniego aktywnego stosowania terapii wibroakustycznej w praktyce medycznej.

Redaktor naukowy wydawnictwa – profesor, doktor nauk medycznych Akademii Medyczno-Technicznej, akademik Międzynarodowej Akademii Informatyzacji O. I. Jefanow.

3. Oddziaływanie wibroakustyczne w kompleksowym leczeniu chorych. Materiały dla lekarzy. Redaktor naukowy – doktor nauk medycznych, doc. A.I. Kurtow. – Sankt-Petersburg: Vita Nova, 2003. – 96 s., il.

Materiały zawierają opis aktualnej wiedzy na temat zastosowania wibroakustyki w kompleksowym leczeniu chorych w kardiologii, ginekologii, chirurgii, traumatologii i ortopedii. Zaprezentowana jest metodologia wyboru sposobów leczenia oraz optymalne schematy oddziaływania wibroakustycznego.

4. F.N. Riabczuk, W.A. Aleksandrowa. Zastosowanie oddziaływania wibroakustycznego i promieni ultraczerwonych u dzieci z chorobami somatycznymi. Materiały naukowe. Recenzent – profesor katedry pediatrii nr 1 Sankt-Petersburskiej Podyplomowej Państwowej Akademii Medycznej, N.W. Orłowa. – Sankt-Petersburg: Wydawnictwo S-PPAM, 2003. – 36 s.

5. J.S. Astachow i in. Zastosowanie urządzenia „Vitaфон” w leczeniu jaskry z otwartym kątem przesączania. Poradnik chorego. - Sankt-Petersburg: Vita Nova, 2003. – 8 s., il.

W poradniku zaprezentowana została metodyka stosowania urządzenia „Vitaфон” w leczeniu jaskry z otwartym kątem przesączania. Prace zostały przeprowadzone w katedrze oftalmologii Państwowej Akademii Medycznej im. akad. I.P. Pawłowa w Sankt-Petersburgu.

Strony w Internecie: www.vitaфон.pl www.zawszezdrow.pl

Dystrybutor w Polsce: VITAFON PL

al.Stanów Zjednoczonych 51

04-028 Warszawa

tel.(022) 517 77 09, 723 3333 95

e-mail: biuro@vitafon.pl